

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembrā

2013.

SEPTEMBRIS

Nr. 7 (661)

Foto: Lolita Rītmane

Losandželosas latviešu tautasdeju kopas „Pērkonītis” dalībnieki Rīgā pie Brīvības pieminekļa Priekšā no kreisās: Laila Reimane, Aija Matsone, Ilze Matsone, Solvita Pastare, Kristīne Naumova Urena, Ilze Puķīte; aizmugurē: Ariana Adele Nagaine, Andris Blāķis, Kristaps Birznieks, Antra Radziņa, Zita Resnais-Datilo, Oskars Puķēns, Miša Strads, Nikolajs Strads, vadītāja Ilze Nagaine, Andris Matsons, Viktorija Rezevska-Hilla, Markus Staško; nav Kaijas Staško, Oto Svenķa, vadītājas DziesmasTeteres

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

14. septembrī plkst. 10.00 talka namā

29. septembrī plkst. 1.00 Valmieras teātra izrāde – A. Eglīša komēdija „Bezkaunīgie veči”

6. oktobrī plkst. 12.30 draudzes rudens bazārs

13. oktobrī no plkst. 10.00 līdz 12.30 *LASL* pārstāve pieņems saīņus sūtīšanai uz Latviju

19. oktobrī plkst. 4.00 Losandželosas latviešu nama 40. gada svētki

Dienvidkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS
ir Dienvidkalifornijas latviešu biedrības izdevums
Biedrības adrese: 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039
Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktorei:

Astrai Moorai
6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606
Tāl./tālrakstis: 818-980-4748; e-pasts: laiks@juno.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktorei ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas pauž tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus IB nemaksā.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā, ģimenei – \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasierim:

Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E. Garden Green
Port Hueneme CA 93041; Tāl. 805-382-2925

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir: par pilnu lappusi \$25, ½ lappusi – \$15, ¼ lappusi \$10, uzņēmējdarbības karti – \$6.

Latvijas valsts prezidents Andris Bērziņš

Pils laukumā 3, Rīga LV <http://www.president.lv>

Embassy of Latvia in USA:

2306 Massachusetts Ave., NW Washington, D. C. 20008
Tāl.: 202-328-2840, tālrakstis: 202-328-2860
e-pasts: embassy.usa@mfa.gov.lv www.latvia-usa.org

Latvijas Republikas goda konsuls Dienvidkalifornijā
Dr. Juris Buņķis

4501 Birch Street Newport Beach CA 92068
tāl.: 949-888-9700; e-pasts: bunkis@ocps.com
www.facebook.com/LatvianConsul

Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde: www.pmlp.gov.lv
Tāl.: 371-67588675; e-pasts: pmlp@pmlp.gov.lv

ALA: www.alausa.org e-pasts: alainfo@alausa.org

BAFL: <http://www.bafl.com>

Daugavas Vanagi (ASV): www.daugavasvanagi.org

Valstu saraksts, kuŗās Latvijas pavalstnieki var ieeļot bez vīzas: www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/

Latviešu valodu var mācīties tīmeklī:
www.learnlatvianonline.com

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis
631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505
Tāl.: 818-842-3639; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietniece: Sandra Gulbe-Puķēna; tālr.: 310-945-6632;

e-pasts: sandra.gulbe@yahoo.com

DK LB valdes locekli:

Rūdolfs Hofmanis (biedrzinis), Tamāra Kalniņa (kasiere), Astra Moora (sekretāre), Jānis Daugavietis, Valdis Ķeris, Nora Mičule, Valdis Pavlovskis, Pēteris Staško, Dace Taube (biedrības pārstāve latviešu nama valdē), Jānis Taube, Dziesma Tetere, Vilis Zaķis, Aija Zeltiņa-Kalniņa (Losandželosas latviešu skolas pārstāve)

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā trešdienā Losandželosas latviešu namā

Revīzijas komisija:

Kārlis Millers, Tāļivaldis Paegle, Jānis Ripa

IB metiens – 340 eksemplāru

Par adrešu maiņām ziņot: Rūolfam Hofmanim
1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026
tāl.: 213-250-3857; e-pasts: Dobeles@aol.com

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-475-8004

**Lūgums un atgādinājums
DK LB biedriem un
Informācijas Biļetena abonentiem**
DK LB valde atkārtoti lūdz biedrības biedrus samaksāt gada biedru naudu un IB abonētājus par biļetena abonementu 2013. gadam.

Biļetenu nav iespējams izdot un ievietot lasīšanai tīmeklī bez DK LB biedru un biļetena abonentu atbalsta.

Ziedojums biedrībai ar gada biedru maksu
Kārlis un Maruta Dankeri – \$60
Biedrības valde pateicas par ziedojumu

Dzied, mana dvēsele, dzied jeb pasaules latviešu ceļš

XXV Vispārējos latviešu Dziesmu svētkos un XV Deju svētkos Rīgā veselu nedēļu no 30. jūnija līdz 7. jūlijam valdīja emocionāls pacēlums. Svētkus atklāja 30. jūnijā. Brīdī, kad saule bija zenītā, 420 vietās Latvijā pie visām pašvaldībām, kuŗu koŗi vai deju kopas piedalījās svētkos, uzvījās dažādkrāsu īpašie svētku karogi ar Dziesmu svētku zīmi. Svētku pēdējā koncertā „Līgo!” piedalījās 240 jauktie, 79 sievietes, 28 vīru, 42 senioru un 26 ārzemju latviešu koŗi, apmēram 700 dejojāņu un 1200 pūtēju orķestŗu mūziķu, kopā vairāk nekā 15 400 dziedātāju.

Koncertu ievadīja Pēterā Barisona „Dziesmai šodien liela diena”, pēc tam Latvijas himnu diriģēja goda virsdiriģents Roberts Zuika, svētku vecākais dalībnieks, kas šogad svinēja 100 gadu jubileju. Koncerta pirmā daļā skanēja daudz klasisko dziesmu,

notika sievietes un vīru koŗu sadziedāšanās, trešā daļā – Līgo, Jāņu un gaismas sagaidīšanas dziesmas. Pēdējās trīs koncerta dziesmas bija Mārtiņa Brauna „Saule, Pērkons, Daugava”, Jāzepa Vītola „Gaismas pils” un Ērika Ešenvalda „Dvēseles dziesma”.

Ļoti žēl, ka no repertuāra svītvoja dziesmu „Daugavas krastā” ar Andŗa Ritmaņa tekstu. Dziesmā ir vārdi: „Pie Lielvārdes Daugavas krastā”, bet komponiste Ilze Arne patvaļīgi tos pārveidoja „Pie akmeņiem Daugavas krastā”. Autors sarakstē ar komponisti vairākkārt lūdza lietot oriģinālo tekstu, bet Ilze Arne stūrgalvīgi atteicās to darīt, nelīdzēja nekādi skaidrojumi. Lolita Ritmane Lielvārdei veltīto dziesmu ar tēva vārdiem komponēja 1980. gadā, Latvijas Dziesmu svētku koŗa dziesmu konkursā 1990. gadā tā ieguva trešo vietu. Grāmatā par Lielvārdi, kas izdota 1999. gadā, ievietots Andŗa Ritmaņa dzejolis „Daugavas krastā” ar oriģinālajiem vārdiem un Lolitas Ritmanes dziesmas notis. Ventspils kamerkoris Ivara Cinkusa vadībā dziesmu ietvartoja 2007. gadā.

Kopkoŗu koncertu noklausījās valsts amatpersonas, arī vizītē ieradies Vācijas prezidents Joachims Gauks.

Koncerts beidzās pulksten vienos naktī, un līdz sešiem no rīta notika sadziedāšanās, kas sākās ar komponista Raimonda Paula dziesmu „Manai Dzimtenei”, se-

koja tautasdziesmas un tautā populāras dziesmas.

Dziesmu un deju svētkos piedalījās 40 600 dalībnieku – 388 koŗu, 603 deju kopas, 224 vokālie ansambļi. Liels bija ārzemju latviešu dalībnieku skaits – 1300 no dažādām latviešu kopienām ārvalstīs: Austrālijas, Beļģijas, Brazīlijas, Austrijas, ASV, Dānijas, Gruzijas, Chorvātijas, Igaunijas, Itālijas, Īrijas, Japānas, Krievijas, Kānadas, Lielbritānijas, Luksemburgas, Nīderlandes, Norvēģijas, Rumānijas, Somijas, Šveices, Vācijas un Zviedrijas. No ASV bija trīs koŗi – Ņujorkas latviešu koris, Ziemeļkalifornijas latviešu koris, Čikāgas vīru koris un četras deju kopas – Trejdeksnītis” (Sietla), „Jautrais pāris” (Indianapole), „Namejs” (Vašingtona, DC), „Pērkonītis” (Losandželosa). Svētkos piedalījās 96 mazākumtautību kopas. Rīgā nedēļas laikā notika 62 sarīkojumi, no tiem 21 bija maksas, 41 – bezmaksas.

Brīvības ielā svētku pēdējā dienā vairākas stundas ilga svētku gājieni, tajā piedalījās 47 ārzemju latviešu kopas. Todien pilsētā bija jūtams īpašs patriotisms un latviskums, skatītāji un dalībnieki jutās aizkustināti līdz asarām.

Dziesmu svētkos vairāki puīši publiski bīdināja savas draudzenes; pēc dziesmu svētku beigu koncerta jauneklis no Vācijas uz Meŗaparka estrādes atzinās, ka iemīlējies Latvijā un, nometies uz viena ceļģala, turot rokā kastīti ar gredzenu, bīdināja latviešu meiteni, piebilstot: „Ar viņu kopā nekad nav gaŗlaicīgi.”

Latvijas Pasts Dziesmu svētku dalībniekiem piedāvāja iespēju vietnē www.nosutipastkarti.lv izvēlēties kādu no Instagram spilgtāko svētku brīžu attēliem un ar Twitter nosūtīt Latvijas teritorijā bez maksas pastkarti. Pavisam nosūtītas 704 pastkartes, diezgan maz, salīdzinot ar dalībnieku skaitu.

Netrūka vienas otras darvas karotes. Nepatīkami, ka Latvijā deju kopas, ansambļus un koŗus vēl aizvien dēvē par kolektīviem. Gājienā tika nests plakāts: „Ārzemju latviešu kolektīvi”.

Sarūģtināja Saiemas deputāta, „Saskaņas centra” pārstāvja Nikolaja Kabanova raksts „Māksla sviesta vietā” 9. jūlija laikrakstā *Vesti segodņa*, kuŗā viņš burtiski ņirģājās par Dziesmu svētkiem, nosaucot tos par „nacionālistisku manifestāciju”, Nacionālo kaŗavīru apvienības koristus dēvējot par *Waffen SS* 19. grenadiēŗu divīzijas „mūzikālo vadu”, Latvijas Bankas kori par „ofisa planktonu”. N. Kabanovs rakstīja, ka Saeimas deputāts Kārlis Krēslis svētku gājienā nesis karogu ar stilizētu ugunskrustu, Latvijas prezidents padomju laikā vadījis rajona izpildkomiteju, Vācijas prezidents Joachims Gauks bijis mācītājs un VDR disidents. N. Kabanovs domā, ka jāpalīdz bezpajumtniekiem, nevis jārīko vērīenģi svētki.

Piezīmes uz Dziesmu svētku programmas malām

Redzot 29. jūnija pievakarē Siguldas koncertzālei „Baltais flīģelis” tuvojamies nelielu autobusu, varēja nodomāt, ka ar to ieradusies *Cremerata Baltica* mūziķu grupa, bet nē, tie bija klausītāji! Ritmaņu ģimene skatītāju zālē rezervējusi vai pusi rindas! Patiesi sirsnīgi bija mūsu satikšanās mirkļu smaidi, un Andra Ritmaņa mazmeitas Ilze un Aija tūlīt palepojās ar līdzdalību svētkos: „Mēs arī tikām dejotājos!”

Andris Ritmanis savai ģimenei ir Latvijas brīvdienu plānotājs: pirmā kopīgā diena aizritējusi tik spraigi, ka jaunie vakarā krišus iekrituši gultā, bet senioram pašam neviena dzimtenes taka nav par gaļu vai klints par stāvu! „Ko tik visu tēvs nav ieplānojis mūsu programmā,” smaidot stāstīja Lolita Ritmane-Matsone. Viņas dzīvesbiedram Markam Matsonam pie īrētā autobusiņa stūres atlika tikai braukt norādītajā virzienā.

Domās es Ritmaņu mazbērnus jau redzēju „Daugavas stadiona” fantastiskajos deju rakstos, par kuriem mūs var apskaust visa pasaule. Dejotājos skatoties, sajūsmā pukstēja sirds – nez vai ko tādu spētu dabūt gatavu pat ķīnieši?!

Svētku laikā visdažādāko mēģinājumu un koncertu vietās bija pamanāms vīrs ar sirmu matu vainagu ap galvu, īsbiksēs un mugursomu plecos. Nezinātājs viņu varbūt noturēja par kādu no tālāka novada iebraukušu vectētiņu, kam uzticēts pieskatīt mazbērnus. Pavērojot viņa seju tuvāk, redzama mūžam nenovecojoša Ganiņa ziņkāre par pasaules lietu kārtību – viņš ir diriģents, kas gadu desmitiem mēro ceļu uz Latviju no Ņujorkas debesskrāpju džungļiem, bet, lai no Ņudzersijas nokļūtu Jonkeru baznīcā, pat līstot lietum un pūšot aukstam ziemeļvējam, nebaidās sēsties divriteņa sedlos. Andrejs Jansons reiz intervijā grāmatu apgādam „Likteņstāti” liecināja: „Man bija vienpadsmit gadu, kad nokļuvu Amerikā. Taču laikam jau vecāku iespaidā es visu laiku dzīvoju ar pārliecību, ka Amerikā esmu tikai pagaidām. Latvija bija mana sapņu zeme, kurā man lemts atgriezties.”

Diriģents un komponists latvietības skaituma un garīguma kvintesenci sakausējis savā Ņujorkas korī, kas kārtējo reizi šovasar bija Latvijā. Uz „Māmuļas” skatuves tālumniekiem koncertā piebiedrojas Dobeles puses dziedātāji un Liepājas simfōniskais orķestris: un atkal mēs izdzīvojām stāstu par Ganiņu (turklāt kopā ar bērniem, no kuriem dažs govī izstieptas rokas attālumā nemaz nav redzējis). Man pretim īpaši staroja Ņujorkā

dzīvojošo māsu Kristīnes un Ērikas Lagzdiņu smaidi. Koņa ierindā bija arī viņu tēvs Andris Lagzdiņš no Filadelfijas. „Māmuļas” telpas ir draudzīgas ikvienam – kā tautiska sagša, kurā aizvēju dabū ne tikai tās valkātāja. Mēģinājuma laikā skatītāju zālē nepārtraukti ieslīdēja pa kādam dziedātāju radam un draugam, arī man aizņemtības dēļ tā bija vienīgā iespēja paklausīties Ņujorkiešu dziedāšanu un Andrejam Jansonam priekšlaikus pasniegt puķu pušķīti kā mazu paldies par sarunām Ņujorkā un Milvokos.

Ņujorkiešu mēģinājuma iedvesmotas, abas ar māsīcu Birutu Salaku-Nelsoni no Lasvegām (viņa Milvokos savulaik mācījusies spēlēt gan kokli, gan kontrabasu, dziedājusi Brusubārdas korī) nolēmām paspēt arī uz kokļu mēģinājumu Ķīpsalā. Te nu nācās vilties, mēģinājums negribēja vien sākties, turklāt koncertam pielāgotā telpa (sienu vietā – audekla kulises) nevairoja nedz spēlētāju, nedz klausītāju prieku: skaņa burtiski pazuda. Drīz vien uzzinājām, ka iepriekšējā dienā notikušais tautas mūzikas instrumentu koncerts nepiemērotās telpas dēļ izgāzies. Labi, ka koncertu filmēja televīzijas darbinieki, tādējādi gan skaņai, gan dalībnieku darbam bija iespēja paglābties! Acīmredzot Ķīpsala ir visneveiksmīgākā koncertu norises vieta. Arī šeit tika ieguldīts tik daudz spēku un izdomas: kokļu ansambļa pavadījumā dejoja novātoriski izcilās Olgas Žitluchinas deju kopas puīšu kvartets. Viņi Ērika Ešenvalda (pie sintezatora sēdēja

pats komponists) jaundarbā ienesa neparasti svaigus akcentus, apliecinot, ka Dziesmu un deju svētkos vieta visdažādākām mūsdienu Latvijas jauniešu izpausmēm: repam, ielu vingrošanai un dejām.

Vērmaņdārzā, kur saimniekoja tautas daiļamata meistari un grāmatizdevēji, nejauši iznāca visnopietnākā saruna par manis izdotajām grāmatām: Vācijas Herdera institūta bibliotēkas pārstāvjus interesējot visi „Likteņstāstu” izdevumi. Tik tiešām, arī Dziesmu svētkus un to burvījus – diriģentus – neesam aizmirsuši aprakstīt! Šoreiz gribēju svētkus baudīt, bet atkal jādomā par darbu, turklāt visa mūža gaļumā.

Uz Vērmaņdārza mazās skatuvītes pirmoreiz dzirdējam gruzīņu sieviešu kori no Baku, slava tam skrēja pa priekšu līdz pat koncerta vietai Mazajā ģildē: pat durvju sargs centās pārliecināt koncertu noteikti nepalaist gaļām. Apmetušas pāris cilpu pa ļaužu pilno Vecrīgu, kur izskatījās kā filmēšanas laukumā, jo pretim nemitīgi nāca svētku dalībnieki tautastērpos, devāmies klausīties gruzīnietes. Viņas dziedāja kopā ar nīder-

DZIESMA
Tik smaga...
MANA TAUTA
Un es ar to
Sirds mana
Asaru dzīle
Uzbango...
Strauji un dziļi
ELPO
Mana tauta
Un es ar to
Caur dziesmu
Ar dziesmu
Pār priedēm
Līdz saulrieta
LIESMĀM
Tā jūt un pārdzīvo
Ar dziesmu
Mana tauta
Tik viegla...
UN ES AR TO
Rudīte Godfreja

Dziesmu svētku ieskandināšana Dikļos; dalībnieki no Dikļiem gājienā allaž ir pirmie

Sadziedāšanās kanāļa malā pie operas

Dace Birzniece no Briseles, šoreiz skatītāja (pa kreisi) un Īrijas kora „elVē” dalībniece Indra Jākabsone dziedājušas pat Trinidadas un Tobago prezidentam

landiešu un norvēģu kori. Pār klausītāju sirdīm kā sīrups tecēja ne tikai dziesmas latviešu valodā, bet arī viesu atzinīgie vārdi par mūsu tradīcijām un viņu pašu piepildīto sapni – reiz piedalīties mūsu svētkos.

Vokāli simfōniskais koncerts „Arēnā Rīga” pārsteidza ne tikai ar programmas un mūzicēšanas vērienīgumu. Te izdevās satikt draugus un tautiešus no pasaules malu malām, arī Dziesmu svētkos Milvokos iepazītos Karenu un Jāni Karpus un latviešus, ar kuriem kopā dziedātas tautasdziesmas Tobago un Trinidadas prezidenta pieņemšanā. Ar nožēlu bija jāsecina, ka starpbrīži par īsu, bet koncerta gaŗums, drāmaturģija un emōcionālā gamma – tieši laikā!

Dodoties uz svētku pēdējo koncertu Mežaparka estrādē, nemaz nenojautām, cik daudz šķēpu vēlāk par to lauzīs gan privātās sarunās, gan presē un televīzijā. Lielkoncerta plānotājiem droši vien jau sen ir skaidrs, ka kolisti ir varoņi (spējīgi dziedāt stundām ilgi un vairākas reizes dienā!), tālab ieplānot programmu piecarpus stundu gaŗumā nez vai bija saprātīgi. Nogura gan dziedātāji, gan klausītāji. Pārņēma skumja sajūta – it kā kopkorim atkal jāatdzied no augšas noteikta „obligātā programma” gluži kā padomju laikos. Mūsu tautas dziesmoto svētumu „Gaismas pili” gaidot, skatītāju soli neizbēgami kļuva arvien tukšāki. „Gan jau mājās televīzijā dabūs noskatīties,” dzirdēju bēdīgi novelkam ne vienu vien nosalušo un pagurušo skatītāju, kam vēl lielums lielais gabals

Dirģente Zane Ritere (pa kreisi) un Natālija Neiburga no Austrālijas

Šīs grupiņas dalībnieku centrā – Japānas kora „Gaisma” dalībniece Ērika, viņa labi runā latviski

Mazie ventspilnieki

uz mājām mērojams. Visiem nebija pat iespējas sasildīties ar karstu tējas glāzi, jo... visa tēja izdzerta! Protams, viss beidzās labi – koristi vai cauru nakti nepagura sadziedāšanās rituālā. „Kājas gan pamatīgi pietūka,” atzinās Talsu seniores.

Allaž jādomā, ka svētku dalībnieku pulkā ir ļaudis, kuŗi apzinās: „Nez vai šie nebūs mani pēdējie Dziesmu svētki...” Tā ir bijis un būs. Bet spēku un ticību tautas rītdienai dod ik mirklis, kuŗā redzami mazie svētku dalībnieki – viņu vecākiem un skolotājiem lai vislielākais paldies!

P.S. Svētku programma manās rokās bija burtiski nodilusi, bet ar nožēlu nācās secināt, ka redzēta tikai maza daļa no sarīkojumiem. Un arī šeit pieminētas tikai pa iespaidu kripatīnai. Kā lai nesajūsminās, ka mūsu dziesma iekaŗo pasaules tautu sirdis? Cittautieši dziedāja kopkorī mūsu dziesmas, un ne tikai literārajā valodā – Alšungas etnografiskajā ansablī pa alšvandziešu modei vārdus locīja arī japāniete, antropoloģe Nori Tsuruta no Kioto. Viņa apguvusi latviešu valodu un priecājās, ka izdevās atbraukt uz svētkiem! Lūk, tieši to var saukt par dziesmas spēku un varu!

Anita Mellupe

Atmiņas par Deju svētkiem

Ir tik daudz pozitīvu iespaidu, prieks par izdošanos un lepnums par mūsu jaunās paaudzes dejotājiem! Iecere piedalīties svētkos nobrieda 2007. gadā un sākām tiem rūpīgi gatavoties, lai gan mēģinājumi lielo attālumu dēļ notika tikai vienu vai divas reizes mēnesī. Varam lepoties, ka Dienvidkalifornijas latviešu jauniešiem izdevies sešdesmit gadu gaŗumā saglabāt dejotprieku un ceru – visas pozitīvās emocijas pieņemsies spēkā un pavairo vēlmi iesaistīties latviešu sabiedriskajā dzīvē.

Svētkos svarīga ir sadejošanās, un nepietiek, ja viens pats mācās pie spoguļa, ir biežāk jāsanāk kopā ne tikai izkopt deju soli, bet saliedēties. Jāteic, ka „Pērkonīša” dejotāji uz laukuma izcēlās. Kopā bijām 19 dejotāju un divas vadītājas. Atis Blāķis, Džozefs Datilo un Jānis Ozolītis devoja skatē un rūpīgi gatavojās svētkiem visa gada gaŗumā, bet darba dēļ nevarēja atbraukt uz Latviju.

Deju koncerts un visi mēģinājumi notika Daugavas stadionā un tuvējos divos treniņlaukumos. Daugavas stadionam nepieciešami uzlabojumi, cerams, ka līdz nākamiem svētkiem tie notiks. Katrā deju koncertā piedalījās 15 000 dejotāju, bet skatītāju bija tikai apmēram 5000.

Esam pateicīgi visiem atbalsstītājiem: Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu organizācijai, Dienvidkalifornijas latviešu biedrībai, Ziemeļkalifornijas draudzei (Artura Jullas fondam), Amerikas latviešu apvienības Kultūras fondam, Dienvidkalifornijas latviešu sabiedriskajam centram, Andrim un Asjai Ritmaņiem, Ilzei Golverei, Didzim Doveikam, Ingai Keistereī, Lolitai Ritmaņei-Matsonei un citiem, kuŗi ziedoja laiku un enerģiju, lai svētki izdotos.

Pateicos padomdevējiem no Latvijas – Marutai Alpai un manai skolotājai, vienai no deju svētku virsvadītājam

„Pērkonīša” vadītājas (no kreisās) Ilze Nagaine un Dziesma Tetere

Guntai Skujai.

Priecājos par iespēju mācīt, un biju no sirds aizkustināta, kad no dejojājiem abas ar Ilzi Nagaini saņēmām īpaši parakstītu grāmatu. Tā man būs gaiša piemiņa un atradīsies goda vietā.

Svētki bija neticami jauks piedzīvojums visiem, mēs ļoti daudz iemācījāmies, ieguvām labu pieredzi. Par „Pērkonīša” neoficiālo himnu kļuva dziesma „Jauns un traks”. Dejojāji ilgi neaizmirsīs svētku gājienu pēdējā dienā, īpaši iepriecināja, ka Brīvības ielas abās pusēs stāvēja daudzi Losandželosas latvieši un sauca „Lai dzīvo Pērkonītis!” – Ivars Mičulis, Valdis Ķeris, Ritmaņu ģimene, Karīna un Sabrina Lapiņas, Henrijs Gulbis un citi.

Runājot A. Ritmaņa vārdiem: „Mēs dzīvojām divās pasaulēs...” Ir mazliet skumji, jo abas pasaules sauja nevaru paņemt. Mana dzīve ir Amerikā, bet sirds vēl jo-projām ir Latvijā, arī pēc septiņpadsmit gadiem. Diemžēl ierobežotā laika dēļ man neizdevās satikt visus ģimenes locekļus un draugus. Žēl, bet esmu no sirds priecīga, ka katru dienu varēju pavadīt kopā ar jauniem, talantīgiem un gudriem jauniešiem. Paldies viņiem visiem, esmu lepna!

„Pērkonīša” vadītāja Dziesma Tetere

Mēģinājumu bija daudz, turpinājās ilgi, svīdām karstajā saulē, bet beigās jutām lielu gandarījumu!

Mēģinājumos katras deju kopas dalībnieki tērpās vienotu krāsu apģērbos. Mūsu tumšzilie krekli ar oranžo pērkonka zīmi (autors Aldis Rauda) izskatījās eleganti. Deju zīmējumi bija sarežģīti, un lielajā dejojāju pulkā viegli varēja pazust, tāpēc atradām atrisinājumu – katrā dejā sekojām deju kopai citu krāsu krekliņos. Piemēram, stājoties uznācienu „Sudmalīnās”, zinājam, ka jāatrod melno krekliņu īpašnieki no Ainažiem, citās dejās bija jameklē „dzeltenie” utt., bet pirmajā ģenerālmēģinājumā krekliņu vairs nebija, visiem tautastērpi – kā lai atrodam savu vietu?! Pa visiem kopā ar sasaukšanos atskār-

„Pērkonīša” dalībnieces dejo Vecrīgā

tām, kur mums jābūt, un vēlāk ar kabatas tālruņiem no-fotografējām grupas tautastērpos pirms un pēc mums.

Ar interesi vērojām citu grupu tērpus, centāmies iegauvēt kopu nosaukums, piemēram: „Zālīte”, „Troks voi”, „Jumpraviņa”, „Dūmiņš”, „Randiņš”, „Bānītis”.

Šad un tad šķita, ka virsvadītāju idejas ir vai nu garlaicīgas vai norādījumi nesaprotami, taču, kad deja bija iestudēta, tad katrs solis, kaut vai vienkārša uzskriešana uz laukuma bija svarīga, lai veidotu lielos rakstus. Ziemas saulgriežu dejā „Vilks un kaza” mums noteiktā laikā bija jāpārskrien pāri laukumam. Šķiet vienkārši, bet, ja vienlaikus skrien tūkstošiem dejojāju, tas nebūt vairs nav tik vienkārši. Saule karsēja, visu dienu līdz vēlai naktij pavadījām uz laukuma, ļoti gribējās pagulēt ilgāk. Protams, nogurām, pieauga spriedze, bet sapratām lielo atbildību. Koncerts, kuŗā piedalījās 15 000 dejojāju, norisinājās bez aizķeršanās un ilga tikai divas stundas!

Man ir bezgala daudz neaizmirstamu iespaidu. Kopā pavadījām tik daudz brīnišķīgu mirkļu, sākot ar pirma-

jām vakariņām, pirmo reizi ieraugot mūsu karogu, gājienā pa Rīgas ielām, pirmajos mēģinājumos dejā „Spriguļu sišana”, kur izcēlās puīši, un neaizmirstami brīži deju starplaikos, sadejoties laukuma malās un aizkulisēs.

Vislielākais pacēlums valdīja pēc pēdējā koncerta, kad visi dejotāji palika uz laukuma un lēkšus iedejoja pūlī. Jaunums bija vadītāju urravošana, ko tādu nebijām piedzīvojuši. Patika ziedu smarža ik uz soļa, kopības sajūta sadziedoties un sadejoties bija liels pārdzīvojums mums visiem. Svētkos mūsu grupa saliedējās, kļuvām cits citam tuvāki. Brīžos, kad skatītāju tribīnes bija piepildītas un dejotāji uz lielā laukuma sāka viļņoties, mēs dejojām no visas sirds un ar smaidu sejā. Dvēsele dejoja, kājas cilājās pašas no sevis, un acīs visiem staroja prieks. Lielu pateicību pelnījis ikviens dejotājs un vislielākā uzslava mūsu vadītājiem, ka kopīgiem spēkiem esam godam pārstāvējuši Dienvidkalifornijas latviešu sabiedrību! Gaidu nākamās svētkus!

Solvita Pastare

Neaizmirstamās „Tēvu laipas”

XV Deju svētku lieluzvedums „Tēvu laipas”, kuŗā piedalījās arī Losandželosas tautasdeju kopa „Pērkonītis” izcēlās ar skaistu un pārdomātu deju izvēli. Deju uzvedumos piedalījās 603 tautasdeju kopu 150 000 dejotāju; četrpadsmit tautasdeju kopu 346 dejotāji bija ārzemju latvieši.

Katra deja bija veltīta kādai latviskai zīmei. Šīs zīmes ir izdzīvojušas cauri laiku laikiem mūsu tautastērp un rotās, un svētkos tās rakstīja dejotāji, atklājot un papildinot dejas veidolu. Pazīstamā deja „Sudmaliņas”, ko dejoja arī „Pērkonīša” dalībnieki, atveidoja slīpo dzīvības krusta zīmi, savukārt deja „Lai sakūra uguntiņu” izritināja Pērkonu/Laimas krusta zīmi, kas bija viens no iespaidīgākajiem rakstiem visā koncertā. Vienā no uzvedumiem, ritinot pērkonu bumbas, dejotājiem pat izdevās izsaukt pērkonu un lietu, kas saliedēja gan pašus dejotājus, gan skatītājus. Kas gan būtu Deju svētki bez lietus, saules svelmes un nenoberztām kājām!

Foto: Lolita Ritmane

„Pērkonīša”degotāji pēc gājiena. Priekšā no kreisās: Viktorija Rezevska-Hilla, Ariana Adele Nagaine, Andris Matsons, Aija Matsone, Markus Staško; otrā rindā: Ilze Puķīte; Kaija Staško, Antra Radziņa, Ilze Matsone, Laila Reimane, vadītāja DziesmaTetere, Oto Svenķis, Kristaps Birznieks, vadītāja Ilze Nagaine, Andris Blāķis, 3. rindā: Kristīne Naumova Urena, Zita Resnais-Datilo, Miša Strads, Nikolajs Strads, Oskars Puķēns; nav Solvitas Pastares

„Pērkonīša” dejotāji godam izturēja savas pirmās uguns kristības. Bija gan vilšanās, gan prieka asaras, ilga nīkšana mēģinājumos un beigās milzīgais gandarījums un pieredze. Vilšanās, ka pāris dejās mums neiznāca kārtīgi dejojot, jo veidojām rakstus. Prieks, ka bijām izcīnījuši godu piedalīties svētkos. Mēģinājumi sākās pulksten astoņos no rīta un beidzās pēc pusnakts, sekoja pieci koncerti un svētku gājiens pa Brīvības ielu, kas vairākiem dejotājiem bija viens no jaukākajiem pārdzīvojumiem.

Esmu piedalījies vairākos Deju svētku lieluzvedumos, bet šoreiz mani visvairāk pārsteidza lielā organizētība un disciplinētība, ko bija svētīgi piedzīvot arī mūsu dejotājiem. Tika aizraidītas deju kopas, ja tās nokavēja iznācienus, vai ja tie nebija precīzi apgūti. Jāteic, ka mūsu dejotāji izcēlās ar augstu atbildības sajūtu.

Es ceru, ka mūs ilgi pavadīs kopīgā piederības un vienotības sajūta.

Ilze Nagaine

No „Pērkonīša” dalībnieku dienasgrāmatas Dziesmu svētkos

Tikāties ar vidējās paaudzes deju kopas „Mārupieši” un Austrālijas dejotājiem. „Mārupieši” bija centušies, lai tikšanas būtu sirsnīga un jauka. Vedām savu ciemkukuli, iepazīnāties cits ar citu un mīlojāties ar alu, pīrāgiem, citiem našķiem un kopā dejojām. Bija brīnišķīgi! Ļoti priecājos, ka uz Latviju atbrauca mūsu vadītāja Dziesma Tetere, tagad „Pērkonītis” ir pilnā sastāvā! Nevaru sagaidīt mēģinājumu „Daugavas” stadionā!

Ilze Matsone

Nu tik sāksies! Man ir prieks beidzot būt kopā ar viesiem dejotājiem Rīgā! Ir vienreizēja sajūta. Ceru, ka rīt „Daugavas” stadionā būs jauka diena!

Kaija Staško

It was my first time practicing dances with Perkonitis. After a few run-throughs I felt comfortable dancing and it reminded me of the days when I danced with Ritenitis from San Francisco. I am really looking forward to participating more and performing!

Nikolajs Strads

It is amazing seeing so many dancers come together. I am very happy to be able to come and have this experience. I have danced for many years, but being able to dance in Latvia is something entirely new. I look forward to meeting new friends and performing with thousands of other dancers.

Miša Strads

Dejoju un lasu T-kreklu uzrakstus. Šodien patīk uzraksts „Bitīt matos”, tieši tā arī jūtos! Gribru viņu kreklu!

Andris Blāķis

Deju rakstu ornamentu

Uzmanies! Neiekrīti bedrēs, zini, ka tas labi nebeigsies... Es iekritu! Tomēr arī tautastērpu balles divos no rīta slimnīcas uzgaidāmajā telpā nav sliktas! Māsiņas stāsta, ka dienas laikā viņas stadionā neatliekamo palīdzību sniedz vairāk nekā 300 dejotājiem un nemaz nevar izbaudīt svētkus. Esmu mazliet sapīkusi, jo izmežģītā kāja neganti sāp, tomēr pēdējā koncertā mēģināšu uzklībot kaut uz pēdējo deju! Mana māte meklēja mūs tiešraidē, bet neredzēja, ai, cik žēl! Jācer, ka mūs rādīs svētku gājienā!

Visi runā, ka šīgada Dziesmu svētki bijuši īpaši emōcionāli, un man jāpiekrīt, lai gan nevaru pateikt, tieši kāpēc, bet tā bija.

Daira Cilne

Svētki bija grandiozs notikums. Pārbraucu mājās fiziski vārgs, bet garīgi atjaunots.

Juris Cilnis, Sietlā

Ilze Puķīte

Bija saspringta diena, bet vispār ir brīnišķīgi! Priekšpēdējā izrāde „Pērkonītīm”, pēdējie uznācieņi vakara izrādē... Man šis piedzīvojums ir bijis absolūti neticams. Jūtos, ka esmu īsta latviete, jo visapkārt ir tikai latvieši! Sajūta kā uz mazas planētas „Latvija”! Esmu tik priecīga par visu šo burvīgo ceļojumu un žēl, ka šis piedzīvojums drīz beigsies. Tagad, kad dejošanas uzvedumi beigušies, ir laiks ballītem un jauniem draugiem! Es tā mīlu latviešu kultūru un cilvēkus. Vienaļga, kas dzīvē notiek, ir svarīgi saglabāt labo apziņu, ka esmu latviete! Zinu, ka nekad nevarēšu aizmirst šos skaistos svētkus, ceļojumu un enerģiju! Skaista ir jaunība!

Aija Matsone

Gājiens bija neapprakstāms, un sajūtas vārdiem neizsakāmas. Pēc visiem ilgajiem mēģinājumiem, lielajām pūlēm, nopietnā darba, neparedzētām ķibelēm, priekiem, izdošanās un neizdošanās, šis bija patiešs mirklis, kad īsti uzelpot un no sirds izbaudīt pozitīvo enerģiju, kas plūda no skatītājiem ielas malās. Tobrīd nevajadzēja domāt par dejas soļiem, uztraukties, vai kāds sevi neievaino. Gājiena laikā valdīja neizsakāma vienotības sajūta – ja mēs uzsākām dziesmu, visi tuvāk un tālāk stāvošie mums pievienojas. Mūsu puīši, gaidot gājiena sākumu, pat dejoja „spriguļu sišanu” kopā ar blakus stāvošās kopas puīšiem. Gājiens bija absolūta bauda, bez uztrauku-

„Pērkonītis” svētku gājienā

ma un ar vieglu soli. Uzvedumu laikā tomēr bija jāpie-domā, ka jāsmaida, bet gājiena laikā smaidis pats lauzās uz āru, smaidīja visi!

Dzirdējām saucienus: „Brauciet uz tēvzemi!”, „Brauciet atpakaļ uz mājām!”, „Lai dzīvo Pērkonītis!”.

Mūsu atbilde sveicieniem skanēja braši: „Lai dzīvo!”

Svētku gājiens sākās Vecrīgā un beidzās pie Dailes teātra. Pie Brīvības pieminekļa bija Latvijas televīzijas tiešraides kameras, par mums paziņoja skaļrunī un mūs rādīja televīzijā. Gājiens ilga apmēram divdesmit piecas minūtes, bet šķita ka iegūtas emōcijas pietiktu attālumam no Kalifornijas līdz Rīgai! Šīs gājienā iegūtās izjūtas nav ne ar ko salīdzināmas. Jutos pacilāta, laimīga par fantastisko iespēju būt Latvijā un piedalīties gājienā kopā ar citiem dejotājājiem un dziedātājiem no visām pasaules malām, kuŗi atbraukuši svinēt īstus tautas svētkus savā tēvzemē! Lai dzīvo, Latvija! Lai dzīvo „Pērkonītis”! Lai dzīvo visi latvieši visā pasaulē!

Grupas vecākā Kristīne Naumova Urena

„Prezidenta loža”

Pirms galvenā svētku koncerta valdīja satraukums, jo runāja, ka ieradies valsts prezidents ar dzīvesbiedri, viņi sēžot ložā. Atskanēja pirmie svētku signāli, sākās prologs. Mani pārņēma iekšējs satraukums – būs tiešraide televīzijā! Vai izskatos pienācīgi, vai atceros visus soļus un vai patiešam zinu, kur un kad man jābūt? Steigšus apskatīja programmu un secināju, ka līdz mūsu uznācieņam vēl ir mazliet laika. Bija satumsis, un nolēmu vēl aizskriet uz tualeti, lai programmas laikā nav nekāda uztraukuma.

Daugavas stadionā tualetes nebija visai kārtīgas (kā lielos festivālos mēdz būt arī šeit, Kalifornijā) un tumsā pavisam šaubīgas. Negribēdama sabojāt savus jaunus tautastērpa brunčus, nolēmu veikli ielavīties Daugavas stadiona kafejnīcā, kaut ko nopirkt un palūgt atļauju lietot labierīcības galvenajā ēkā, dienesta ieejas pusē. Atradu kabatā vienu latu, nopirku „Fantu” un jautāju, kur atrodas labierīcības, bet pārdevēja papurināja galvu un teica: „Te gan šoreiz nevarēs, jāiet uz āra mājiņu, šeit slēgts. Prezidents sēž ložā un skatās uzvedumu!”

Aizgāju meklēt „āra mājiņu”, bet biju pārsteigta, kāpēc prezidentam ierādīta tik dīvaina loža, lai skatītos koncertu?

Ar smaidu par svētkiem, „Pērkonīša” dalībniece

Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedre Sanita Šūmane – ALAs Kultūras fonda jaunā vadītāja

ALAs 62. kongresā, kas no 3. līdz 5. maijam, notika Sietlas pilsētā, Vašingtonas pavalstī, par ALAs Kultūras fonda vadītāju ievēlēja Sanitu Šūmani. Sanita dzīvo Losandželosā un daudziem šejieniešiem ir labi pazīstama. Viņa ir *Latvian American Shipping Line* pārstāve rietumu krastā un vairākas reizes gadā pieņem saīņus sūtīšanai uz Latviju.

Sanita pastāstīja: „1996. beidzu Rīgas 90. vidusskolu un iestājos Rīgas Tūrisma skolā, ko abolvēju 1998. gadā, iegūstot viesnīcu un restorāna pakalpojumu speciālistes kvalifikāciju. No 1997. līdz 2000. gadam studēju Latvijas Universitātes Pēdagoģijas un psiholoģijas fakultātē, man ir bakalaura grāds pēdagoģijā. No 2001. līdz 2002. gadam strādāju Latvijas Cilvēktiesību un etnisko studiju centrā par biroja vadītāju. ASV dzīvoju kopš 2002. gada vasaras, vispirms austrumkrastā. Nūdzersijas latviešu skolā biju latviešu valodas skolotāja, palīdzēju salikt „Latvju Enciklopedijas” 5. sējumu, dziedāju Ņujorkas latviešu korī. Uz Dienvīdkalifornijā pārcēlos 2007. gadā, dziedu jauktajā korī, 2007. gadā Dziesmu svētkos Indianapolē man bija loma Andreja Jansona iestudējumā „Homo Novus”, Dziesmu svētkos Ventūrā 2008. gadā un Dziesmu svētkos Milvokos 2012. gadā – Andras Berkoldas lugā *Hotel Paradiso*. Piecas vasaras strādāju par latviešu valodas un literātūras skolotāju Gaŗezera Vasaras vidusskolā. Esmu piedalījies 2x2 nometnē Malibu 2010. gadā un 3x3 nometnēs – 2006. gadā Katskiļos, 2010. un 2012. gadā Gaŗezērā.

Uzņemtis jauno darbu mani pamudināja ALAs biedri, kuŗi aktīvi darbojas apvienībā. Apzinādamās, cik liels ir ALAs ieguldījums latviešu sabiedrībai ASV, man radās vēlme uzņemtis lielāku atbildību latviešu sabiedrības labā.”

Līdzšinējā ALAs Kultūras fonda vadītāja Sarma Muižniece Liepiņa palīdzēs Sanitai Šūmanei iepazīties ar KF vadītājas pienākumiem, kuŗus viņa nolēmusi pildīt pēc labākās sirdsapziņas.

ALAs Kultūras fonds darbojas Amerikas latviešu apvienības paspārnē kopš 1951. gada. ALAs Kultūras fonda prezidijā ir ALAs Kultūras fonda priekšsēdis (priekšsēde), ko ievēl ALAs kongresa delegāti, un viņa (viņas) vietnieki: Latviešu institūta vadītājs, ALAs Izglītības

nozares vadītāja, ALAs Kultūras nozares vadītāja un ALAs KF padomnieks.

ALAs KF iepriekšējā darbības gadā, sadarbojoties ar Minesotas universitātes Imigrantu vēstures pētniecības centru un mūzeju „Latvieši pasaulē”, sarīkoja „Trimdas arhīvu un materiālās kultūras konferenci”, Māras Doles latviešu mākslas darbu kolekcijas izstādi un izsoli, izveidoja ceļvedi “Neaizmet trimdas vēsturi!”

ALAs Kultūras fonds vāc ziedojumus atsevišķi no pārējām ALAs līdzekļu vākšanas akcijām un piešķir līdzekļus latviešu kultūras un izglītības projektu atbalstam ASV un Latvijā.

KF ziedojumu akcijā 2012. gadā ieņēma \$24 247, ziedojumus papildināja \$1994 par 2010. gada KF pabalsta saņēmējas Lienas Kaugaras grāmatas „Mūsu tautatērs: ieteikumi valkāšanai” pārdošanu. L. Kaugara visu peļņu par grāmatu ziedoja ALAs Kultūras fondam, lai varētu piešķirt līdzekļus jauniem projektiem. ALAs KF ienākumu kopsumma 2012. gadā bija \$26 241.

ALAs Kultūras fonda valde pateicas organizācijām, draudzēm un individuāliem ziedotājiem par devīgo finānciālo atbalstu ALAs Kultūras fonda darbam. Ziedojumi deva iespēju ALAs Kultūras fondam 2012. gadā piešķirt \$25 900 deviņpadsmit daudzpusīgiem projektiem un vienai kultūras darba stipendijai.

ALAs KF valde varēja atkal piešķirt stipendijas arī no Edgara Sūnas piemiņas fonda (\$1500) un no komponista Aleksandra Okolo-Kulaka piemiņas fonda (\$4000). Stipendijas tiek izmaksātas no noguldījumu augļiem, neskaŗot pamatkapitālu.

Par ALAs Kultūras fonda piešķirumiem 2012. gadā var uzzināt tīmeklī: www.alausa.org

ALAs Kultūras fondam 2013. gada projektus varēja pieteikt līdz 1. augustam.

Jauna satikšanās vieta
LATVIEŠIEM Amerikā
WWW.LATVIANUSA.COM

Latvieši pasaulē – mūzeja un pētniecības centra (LaPa) gada pilnsapulce

LaPas pilnsapulcē Mākslas mūzeja „Rīgas Birža” konferenču telpās 1. jūlijā piedalījās apmēram 30 biedru un atbalstītāju. LaPas valdes priekšsēde Maija Hinkle iepazīstināja ar iepriekšējos deviņos mēnešos paveikto. Svarīgākie notikumi – Mariannas Auliciemas turneja pa Austrālijas latviešu kopienām, izstādes „Latvieša kofetris” gatavošana, trešā ekspedīcija uz Brazīliju un filma par latviešu kolonijām Brazīlijā, pētniecības ekspedīcija uz Viskonsinas „veclatviešu” kolonijām, ceļojošās izstādes, 2013. gada kalendāra izplatīšana, sarunas par mājvietas piedāvājumu Cēsīs. Veikti jauno projektu priekšdarbi – Dziesmu svētku stends Vērmanes dārzā, ievadot projektu par dziesmu svētku tradīciju ārpus Latvijas, un bērnu žurnāla „Mazputniņš” projektu, notiek gatavošanās izstāžu turnejai pa ASV un Kanadu novembrī.

Turpinās „Latvieši pasaulē” krājuma pilnveidošana, vācot priekšmetus un apkopojot stāstus. LaPas krājumā ir vairāk nekā 700 priekšmetu, no tiem daudzi iegūti ekspedīcijās uz Sanpaulu, koloniju „Vārpa” un „Palma” Brazīlijā. Mūzejs saņēmis Viļņa Vīlpa sarakstu ar līdzpaņemtām mantām, Latviju atstājot, Franka Gordona līdzpaņemto Jāņa Raiņa grāmatu „Jāzeps un viņa brāļi”, kaņavīra kantīnīti, pūralādi, kas darināta Austrālijā, Dziesmu svētku „Vadoņus” u. c.

Latvijas Ārlietu ministrija un PBLA atbalstītā LaPas izstāde „Latvieša stāja svešumā” (LSS) angļu valodā un Tukuma mūzeja izstāde „Vēstules uz bērza tāss” ceļo pa Latvijas Republikas vēstniecībām pasaulē. Izstāde LSS tika atklāta Rīgā, Nacionālā archīva direkcijas telpās un apskatāma skatlogos, pēc tam ceļoja uz Otavu, Toronto, Montrealu. Latvijas Universitātes mūzejā no 2012. gada marta līdz maijam varēja apskatīt izstādi „Bēgļu ceļi: stāsti un priekšmeti”; 2013. gada februārī tā ceļoja uz Tukuma mūzeju, kur izstādi papildināja Tuku- ma novada ārzemju latviešu eksponāti, tostarp rotkaļa Sašas Pariņa darbi un Mārtiņa Krūmiņa gleznas.

Tīmeklī latviešu un angļu valodā ir izstāde „Latviešu pēdas pasaulē”: www.pedas.lapamuzejs.lv

Ints Dzelzgalvis pastāstīja, kādi bijuši mūzeja izdevumi un ienākumi, izraisot pārrunas, jo patlaban izmaksas ievērojami pārsniedz ienākumus, un līdzekļu trūkums kavē straujāku turpmāko attīstību.

Valdes locekļiem Maijai Hinklei un Intam Dzelzgalvim beidzās ievēlēšanas termiņš, un pilnsapulcē ievēlēja divus jaunus valdes locekļus – LaPas Rīgas biroja vadītāja Mariannu Auliciemu un Juri Zalānu.

Maija Hinkle, Juris Zalāns un Marianna Auliciema ziņoja par nākamā gada plāniem. Jau vairāk nekā gadu

Foto: Vita Ozoliņa

Kopsapulces dalībnieki. 1. rindā no kreisās: Marcis Voldiņš, Valdis Bērziņš, Ieva Vītola, Baiba Bela, Maija Hinkle, Juris Zalāns, Marianna Auliciema, Solveiga Mieziņa, Ināra Reine; 2. rindā: Anita Apine Hermāne, Evita Zaķe, Ilze Raudsepa, Gunta Harveja, Kristīne Jansone, Inese Auziņa Smite, Inese Kalniņa, Izolde Preisa, Astra Grīnmane, Maija Strēlniece, Zigurds Sūrītis; 3. rindā: Uldis Brūns, Andris Straumanis, Ints Dzelzgalvis, Ināra Beitlere, Anita Bataraga, Brigita Tamuža, Vilnis Strēlnieks, Andra Zommere, Daina Grosa

tiek gatavota izstāde „Latvieša koferis”, ko atklās nākamgad 30. aprīlī Rīgā, bij. Valsts drošības komitejas ēkā pie Stabu un Brīvības ielas krustojuma, t. s. „stūra mājā”. Tajā būs pavisam sešas Latvijas 50 gadu okupācijas mūzeja, „Latvieši pasaulē” un citu organizāciju tematiskas ekspozīcijas. Liels projekts ir par Dziesmu svētku kustību ārpus Latvijas. Savāktos materiālus plānots izdot grāmatā „Dziesma trimdā”.

Būs izstāde „Mazputniņš zēniem un meitenēm visā pasaulē” – par žurnāla tapšanas un attīstības vēsturi un piedāvās skolas vecuma bērniem un pedagogiem informāciju, stāstus un uzdevumus, kas publicēti žurnālos „Mazputniņš”. Vietne tīmeklī žurnālos „Mazputniņš” izvēlēto saturu vērtīs mūsdienīgu, pārveidojot to datorspēlēs, veicinot latviešu valodas apguvi bērniem ārpus Latvijas.

LaPa ir nopietns pētniecības centrs ar lieliem plāniem un plašu darbības lauku, un, lai šie plāni īstenotos, nepieciešams aktīvāks biedru ieguldījums un lielāks sabiedrības atbalsts.

Latvijā ir jābūt vietai, kas apliecinātu, ka ar latviešu pēdām pasaulē mēs varam lepoties!

Baiba Bela, Maija Hinkle

Mūzeja „Latvieši pasaulē” stends Vērmanes dārzā

Dziesmu svētku laikā Vērmanes dārzā notika amatnieku tirdziņš, un mūzejam „Latvieši pasaulē” (LaPa) kopā ar Pasaules brīvo latviešu apvienības Izglītības nodaļu visas sešas tirdziņa dienas bija stends „Dziesmu svētki, Dziesmu dienas un Kultūras dienas ārpus Latvijas”. Stendu rotāja divi lieli plakāti – LaPas krājuma svētku afišas no svētkiem Austrālijā, Amerikā, Kanadā, Anglijā, Vācijā un Zviedrijā, sākot ar Dziesmu svētkiem Anglijā 1947. gadā līdz pat mūsdienām. Dziesmu svētku apmeklētāji varēja tikt ar mūzeja darbiniekiem un brīvprātīgiem palīgiem. Viņi vēlējās sameklēt cilvēkus, kuŗi pastāstītu par Dziesmu svētku, Dziesmu dienu un Kultūras dienu svinēšanu ārpus Latvijas, dalītos ar piedzīvojumiem par latviskās kultūras salabāšanu. Atmiņas par Dziesmu svētkiem trimdā tiks apkopotas mūzeja izdevumā „Dziesma trimdā”, kas iznāks 2014. gadā.

Par LaPAs stendu ziņoja Latvijas Radio, bija ievietoti raksti tīmeklī un latviešu presē, un mūs patīkami pārsteidza ārzemju un latviešu atsauce un lielā ieinteresētība. Ļoti priecājamies par sarunām ar latviešiem no Austrālijas, Amerikas, Anglijas, Brazīlijas, Kanadas, Vācijas, Zviedrijas un Latvijas! Īsākos stāstus centāmieš pierakstīt uzreiz, gaŗākas intervijas pēc svētku beigām.

Secinājām, ka galvenais Dziesmu svētkos ārpus Latvijas bijusi kopības sajūta, tāpēc nereti mērots tāls ceļš, lai tajos piedalītos un klausītos iemīļotu diriģentu, dziedātāju, komponistu priekšnesumu; lepnums par Dziesmu svētku svinēšanu cittautiešu vidū; draudzība starp dalībniekiem no citām pilsētām, novadiem, valstīm; vienotība par spīti paaudžu atšķirībai; dziedāšana līdz rīta gaismai un daudz kas cits.

Stāstu pierakstīšana turpinās, aicinām sūtīt ziņas par Dziesmu svētku piedzīvojumiem, fotografijas un priekšmetus – nozīmītes, afišas, tērpus, instrumentus u. c. Vēlamies krājumā iegūt unikālo ceļošanas komplektu, kādu Austrālijas latvieši ņemuši līdz, braucot uz Dziesmu svētkiem Gotlandē. Tajā bijusi soma, uzpūšamais spilventiņš un šķīvītis *The Visby Frisbee*, kas izmantots gan mētāšanai plūdmalē, gan lietots kā šķīvītis Jāņu svinību laikā.

Ikviens, kas grib dalīties atmiņās par Dziesmu svētkiem vai dāvināt kādu priekšmetu, lūgts rakstīt: „Latvieši pasaulē”, Ausekļa iela 6a-12, Rīga, LV 1010 vai: lapainfo@gmail.com

Informācija par mūzeju: www.lapamuzejs.lv

Projektu „Dziesma trimdā” finansiāli atbalsta Latvijas Valsts Kultūrkapitāla fonds.

Marianna Auliciema

Foto: Vīta Ozoliņa

**Pie mūzeja „Latvieši pasaulē” stenda
Vērmanes dārzā Dziesmu svētkos;
vidū (taustātpā) Janta Meža**

Galerija

Baltic Crossroads

3929 Fountain Ave, Los Angeles, CA 90029

Tāl.: 323-664-6216;

www.baltic-crossroads.com

Galerija atvērta katru dienu!

Jauns karalis ir dzimis!

Visā Anglijā valda gaviles, šampanieša un suvenīru tirgotāji pārdevēji labi nopelna, jo ir ilgi gaidīta prieka vēsts – Lielbritānijas prinča Viljama un viņa dzīvesbiedres Kembridžas hercogienes Katrīnas ģimenē 22. jūlijā dzimis dēls, Viņa Karaliskā Augstība Kembridžas princis Džordžs Aleksandrs Luijs, viņa svars ir 3,8 kilogrami. Princis Viljams un Katrīna Midltonē salaulājās 2011. gada 29. aprīlī.

Jaunais princis piedzima Londonas Svētās Marijas slimnīcā, tajā pasaulē nāca arī viņa tēvs, Kembridžas hercogs princis Viljams un tēvocis, Velsas princis Harijs. Jaunā māte Džordžu Aleksandru Luiju iznesa pa tām pašām durvīm, pa kušām pirms 31 gada, 1982. gada 21. jūnijā, iznāca princese Diāna, turot rokās mazo Viljamu. Princese Diāna tagad būtu vecmāmiņa...

Par godu jaunā prinča piedzimšanai atskanēja 62 lielgabala zālņu šāviņi, lielais panorāmas rats „Londonas acs” un tornis *BT Tower* tika izgaismoti Lielbritānijas karoga krāsās – sarkanā, baltā un zilā, pār Temzas upi plūda gaismu straumes. Londonas muzejā atklāta iepriekšējo karaļnama bērnu tērpu izstāde.

Uz troni princim būs jāgaida diezgan ilgi, tajā viņš varēs sēsties tikai pēc Elizabetes II vecākā dēla prinča Čārlza un viņa vecākā dēla, sava tēva Viljama.

Lielbritānijas karaliskā ģimene saņēma apsveikumus no visu pasaules valstu vadītājiem, arī no Latvijas prezidenta Andra Bērziņa. Žēl, ka viņš nesūta personiski parakstītu apsveikumu jaundzimušajiem Latvijā, kā to darīja iepriekšējais Latvijas prezidents Valdis Zatlers.

Katra māte un tēvs vēlas, lai viņu bērni izaugtu veseli, stipri un gudri. Bērna piedzimšana ir īpašs notikums jebkuņā ģimenē, īpaši Latvijā, kur bērnu dzimst tik maz un ikvienu var godināt kā princi vai princesi. Jaunas sievietes tagad auklē mazus sunīšus, nevis bērnus, un demogrāfi paredz, ka nepaies nemaz ilgs laiks, kad par katru bērna piedzimšanu Latvijā aiz prieka būs jāšauj ar lielgabalu.

Losandželosai jauns pilsētas galva

Uz Losandželosas pilsētas valdes nama kāpnēm, kas bija klātas ar zilu pārsegu, 30. jūnija pievakarē svinīgā ceremonijā amatā ievadīja jauno Losandželosas pilsētas galvu Eriku Garseti (Eric Garcetti). Viņš pateicās savam priekštecim Antonio Vijaraigosam (Antonio Villaraigosa) par viņa astoņu gadu darbu un apsolīja nopietni un pamatīgi strādāt, lai pilsētā uzplauktu ekonomika, samazinātu uzņēmēju nodokļus, radītu jaunas darbavietas, filmu producenti nepārceltu savu darbību uz citurieni, ielas būtu gludas, bez caurumiem, tiktu savākti atkritumi, apgriezti koki, sakārtotas ietves. Šis darbs ir mūžīgs un nebeidzams. Līdzīgi solījumi pirms astoņiem gadiem bija arī Antonio Vijaraigosam.

Pilsētas galvas amatā ievadīšanās ceremonijā ievērojama loma bija jaunajai paaudzei. Eriks Garseti vēlējās, lai viņu nozvērina Lutera Burbanka vārdā nosauktās Hailandparka magnētpamatskolas (Luther Burbank Magnet Middle School in Highland Park) 13 gadus vecā astotās klases skolniece Kenija Kastillo (Kenia Castillo) un lojālītes zvērestu (Pledge of Allegiance) vada Porterrančas (Porter Ranch) skolas piektās klases skolniece Līlija Ņumena (Lily Newman). Viņa no saviem klasesbiedriem vākusi līdzekļus pilsētas galvas atbalstam pirms vēlēšanām.

Līdzšinējais pilsētas galva Antonio Vijaraigosa ar pārliecību teica, ka, viņaprāt, pilsētas vadība būs labās rokās.

Pēc ceremonija, ko varēja noskatīties ikviens pilsētas iedzīvotājs, kam karstajā pievakarē nebija slinkums atstāt māju, jaunatvērtajā parkā pretim pilsētas valdes ēkai apmeklētājus izklaidēja vairāki mūzikas ansambļi.

Amatā ievadīšanas ceremonijā Eriks Garseti apgalvoja, ka ikviens viņam varēs piezvanīt un atnākt uz biroju parunāties. Pirmajā darba dienā, 1. jūlijā, jaunā pilsētas galvas biroja durvis bija plaši atvērtas, uzņēmēji, iestāžu pārstāvji un parasti pilsētas iedzīvotāji, dzerot kafiju, sprieda par darbavietu pavairošanu, ielu stāvokli, riteņbraucēju joslas ierīkošanu, palīdzību bezpajumtniekiem. Eriks Garseti viens visiem Losandželosas iedzīvotājiem maizi un izpriecās viņš sagādāt nespēs. Darbs pilsētas valdē būšot arī viņa sāncenšiem – Džeinai Perrijai (Jan

Perry) un Vendijai Greulai (Wendy Greuel).

Eriks Garseti uzvarēja vēlēšanās, iegūstot 54% balsu, viņa sāncense Vendija Greula – 46%. Iespējams, viņai būtu labākas izredzes, ja runātu arī spāniski, jo Losandželosā prast spāņu valodu ir ļoti svarīgi. E. Garseti labi runā spāniski, viņš uzaudzis Sanfernardo ielejā Dienvidkalifornijā, viņa tēvs ir ieceļotājs no Meksikas.

Eriks Garseti dzimis 1971. gadā, viņš ir Demokrātu partijas biedrs un 42. Losandželosas pilsētas galva.

E. Garseti 1993. gadā beidzis Kolumbijas universitāti, iegūstot maģistra gradu starptautisko attiecību studiju programmā, saņēmis Rodsa stipendiju studijām Oksfordas universitātē Londonā, studējis arī Ekonomikas skolā Londonā. E. Garseti ir ASV Kaņa flotes rezerves kapteinleitnants. Kopš 2001. gada viņš strādāja Losandželosas municipālītātē, pārstāvot 13. distriktu; no 2006. līdz 2012. gadam bija municipālītātes prezidents.

Eriks Garseti un Eimija Eleina Veiklande (Amy Elaine Wakeland) salaulājās 2009. gadā, ģimenē ir meita. Viņi dzīvo Echoparkā (Echo Park).

Jaunais pilsētas galva ir kaislīgs fotografs, džeza pianists un komponists. Šķiet, enerģijas viņam netrūkst. Labu veiksmi!

A.M.

Latvijas brīvības fondam 40 gadu

Latvijas brīvības fonds nodibināts 1973. gadā Amerikas latviešu apvienības (ALA) kongresā Klīvlāndē. Grupa dedzīgu un apzinīgu tautiešu Demoinā (Des Moinē), Aijovā, savāca \$5300 ar ieteikumu dibināt fondu, kuŗa līdzekļi palīdzētu turpināt nacionālpolitisko darbību ārzemēs, lai panāktu Latvijas neatkarību. Atsaucība bija liela, laika gaitā saņemti ievērojami ziedojumi, jo latvieši ārzemēs apzinājās šāda fonda nepieciešamību. Daudziem ārzemju latviešiem droši vien ir dažādi piedzīvojumi, pieredze un atziņas par LBF. Vēlamies to visu sakopot izdevumā, kas būtu vēstures liecība.

Aicinu iesūtīt atmiņas par LBF, novērojumus, ieteikumus, fotografijas, avīžu izgriezumus un citus materiālus: J. J. Dimantam, Jr., M.D.

2330 Innsbruck Parkway

Minneapolis, MN 55421-2068, USA

e-pasts: dimants@hotmail.com

Jau iepriekš pateicamies visiem, jo Latvijas stiprināšanā darāmā vēl ir ļoti daudz.

**LBF pārvaldes vicepriekšsēdis ASV
dr. Jānis J. Dimants**

Latviešu valodas aģentūras portāla www.valoda.lv vietnē „Māci un mācies latviešu valodu!” atrodami mācībmateriāli un informācija pedagogiem, kuŗi māca latviešu valodu pieaugušajiem un bērniem.

Simts gadu un trīssimts rožu

Ērika Kārtere (Carter) jūnija sākumā atsūtīja aicinājumu uz viņas nama Tērbatas ielā 53 simts gadu svētkiem 28. jūnijā.

Ērika e-pasta vēstulē raksta: „Svētki izdevās, tie notika nama iekšējā pagalmā, piedalījās apmēram 100 cilvēku, firmu pārstāvji, iemītnieki, nomnieki, draugi no ASV, Austrālijas. Cienastā bija silts ēdiens, jubilejas kliņģeris, dzērieni – vīns, šampanietis, alus. Netrūka interesantu suvenīru. Ēku renovācijas centra „Koka Rīga” vadītājs Vladimirs Eichenbaums stāstīja par Tērbatas ielu, nama vēsturi, par mana tēva darbību sabiedriskos amatos, viņa elektrisko uzņēmumu. Daudzko es pati nemaz nezināju. Viņa stāstījumu papildināja attēli uz ekrāna. Vīrs abām nama parādes durvīm atradās plakāti ar jubilejas gadu. Dalībnieki sanesa puķu kalnu interesantos sakārtojumos, saņēmu apmēram 300 rožu. Diemžēl palaikam smidzināja lietis. Nākamā dienā aizvedu un daudz puķu noliku uz tēva kapa.”

Renesanses un klasicisma stila tirdzniecības un īres namu Tērbatas ielā Nr. 53 cēlis elektrotehniķis Dāvis Bišofs pēc architekta Jāņa Alkšņa 1913. gada 31. maijā Rīgas būvvaldē apstiprinātā projekta. Līdzīgas ēkas Rīgā pēc J. Alkšņa projekta uzceltas Kaļķu ielā Nr. 15, Kr. Barona ielā Nr. 3, Elizabetes ielā Nr. 45 un citur. Pēc oriģī-

V. Eichenbaums stāsta par Tērbatas ielas namiem

Skaistais nams Tērbatas ielā 53

Tērbatas ielas 53 nama ieeja

Evelīne (dz. Vīberga), Ērika un Dāvis Bišofi 1939. gadā

Tērbatas ielas 53 nama simts gadu jubilejas dienas viesi klausās stāstījumu par nama vēsturi

nālā parauga namā atjaunoti koka logi, saglabātas unikālas koka durvis bīdermeijera stilā, ko grezno skaists portāls ar gaišām grieķu kolonnām.

Dāvis Bišofs dzimis 1878. gadā Rūjienā, viņš kājām atnāca uz Rīgu un izmācījās par elektrotehniķi. Tolaik darba netrūka, Dāvis Bišofs ātri kļuva turīgs un cēla vairākus namus. Viņš darbojās vairākās sabiedriskās organizācijās: Rīgas Latviešu biedrībā, Latviešu mākslas veicināšanas biedrībā, Rīgas namu īpašnieku biedrībā, Latvijas tirgotāju savienībā, Latvijas elektrotehniķu savienībā, Mednieku biedrībā „Strēlnieks”, Rīgas Pēterā brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrībā (apbalvots ar ugunsdzēsēju Goda zīmi), bija mūža biedrs sporta biedrībā „Marss” u. c.

Pēc Pirmā pasaules kara D. Bišofs dibināja un bija direktors akciju sabiedrībai „Pirmais privātlombards”, arī Rīgas pilsētas domnieks un komisiju loceklis.

Bišofu namā dzīvojuši daudzi ievērojami cilvēki – Latvijas Sarkanā Krusta direktors Aleksandrs Gārša (viņa dēls ar dzīvesbiedri piedalījās nama simts gadu svinībās), medicīnas doktori Kārlis Apinis un Valters Jaunzems, ārsti Anita Gārša (dz. Gailīte), Jēkabs Zēlīgšens, Eižens Eplī (Epplee), Pēteris Rozentāls, grāmatu izdevējs Jānis Kukurs, inženieris Oskars Gubiņš un Oskars Grīnbergs, aktieri Otto Parņickis un Gustavs Žibalds, pulkvedis Jānis Grosbergs.

Vairākus nama iedzīvotājus 1941. gada 14. jūnijā izsūtīja uz Sibīriju un Otrā pasaules kara laikā ieslodzīja Rīgas geto.

Otrā pasaules kara beigās Bišofu ģimene, vēlēdamās izvairīties no izsūtīšanas uz Sibīriju, bēga uz Vāciju, no turienes izceļoja uz ASV.

Dāvis Bišofs miris 1947. gada 21. novembrī.

(No Latvijas preses materiāliem)

Latvieši dziesmu dzied, deju deju un darbu dara

Laikrakstā „Zemgales Ziņas” š. g. 30. jūnijā rakstā par Edvartam Virzam veltītu sarīkojumu „Billītēs” ir teikumi: „Salgales ansamblis **izpildīja** 2010. gadā Raimonda Paula komponēto «Lietainā vakarā».”

„Pazaudētās rakstnieka dziesmas **izpilda** Zemessardzes koris «Stars» (mākslinieciskais vadītājs Ārijs Šķepasts), Salgales pagasta dziedātāji un viesi.”

„Izpildīt” dziedāšanas nozīmē ieviesies krievu valodas ietekmē (выполнить). Nebūt nav jābaidās, ka teikumā līdzās ir divi vienas saknes vārdi. Labi paraugi ir mūsu dainas:

Dziedu dziesmu, kāda bija,
Ne tā manis izdomāta.

Dzied māsiņa, skaistas **dziesmas**,
Skaisti tavi bāleliņ’...

Viena meita Rīgā dzied,
Otra dzied Valmierā,
Abas dzied vienu **dziesmu**, –
Vaj tās vienas mātes meitas?

Ir arī tautā iemīļota dziesma: Tad uz Gaujas krasta **dziesmu dziedāju**... (nevis izpildīju).

Pieminētajā rakstā ir teikums: „...ar priekšlasījumu **uzstājās** E. Virzas daiļrades pētnieks Maksims Strunskis”.

LETAs ziņās: „Novembrī Rīgā **uzstāsies Biffy Clyro; Latvian Voices** Vācijā **uzstāsies** trīs pilnībā izpārdotos koncertos.

No krievu valodas (выступать) ieviesies arī „uzstāties” mūzicēšanas, dziedāšanas un referāta lasīšanas nozīmē.

Diemžēl tagad latviešu valoda tiek ļoti angliskota.

Citāts no žurnālista Sandra Toča intervijas ar politiķi Baibu Broku „Neesmu šokolāde, kas visiem var garšot un patikt” laikrakstā „Diena” 2013. gada 1. jūlijā:

„Drauds latviešu valodai nav saistīts tikai ar krievu valodas lomu, bet arī vispārēja globālizācija – darbība Eiropā un citviet pasaulē – ietekmē procesus Latvijā, tostarp latviešu valodas vietu sabiedrībā. Mani tas satrauc, kad skatos uz saviem bērniem. Tās programmas, filmas un spēles, kas viņiem šķiet interesantas, viņi apgūst un redz tikai angļu valodā. Multfilmas tikai angļu, mūzikas kanāli tikai angļu, filmas tikai angļu, datorspēles tikai angļu. Visa viņu virtuālā dzīve, kas vienlaikus ir svarīga viņu ikdienas dzīves daļa, ir tikai angļu valodā. Līdz ar to es jau redzu, ka, savstarpēji komunicējot, precīzāk savu domu vai izjūtas bieži vien viņi spēj izteikt angļu valodā. Manuprāt, šī angliskošana gan sadzīvē, gan izglītībā ir otra galējība. Pastaigāsim kaut vai pa Vecrīgu – veikalu, kafejnīcu nosaukumi – tā vairs nav latviskā, bet cita identitāte. Protams, to, ka bez latviešu valodas vēl arī citās valodās ir skaidrojums, kas tas ir par veikalu, es neuzskatu par ārprātīgi lielu pārkāpumu. Tās tieši vairāk ir rūpes par mūsu viesiem.

Arvien vairāk es redzu mūsu pusaudžus un jauniešus lepojamies ar 8, 9 vai 10 angļu valodā, bet latviešu valodā tajā pašā laikā viņiem ir atzīme 5 vai 6. Pašlaik ar mums notiek angliskošanās. Man rodas sajūta, ka 80% jauniešu vairs pat neapsver iespēju, ka viņi varētu turpināt mācīties Latvijā. Ārzemes viņi redz kā vienīgo panaceju, lai viss viņu dzīvē būtu labi.”

Astra Moora

No Sanpedro uz Honolulu!

Transpacific Yacht Club nepārskaitļa gados rīko starptautiskas jachtu sacensības, kas sākas Sanpedro pie Losandželosas un beidzas Honolulu, Havajā, distance – 2225 jūras jūdzes. Sacensību ierosinātājs 1906. gadā bija karalis Kalakaua, cerēdams tādējādi stiprināt salas un cietzemes kultūras un ekonomiskos sakarus. Sākumā bija iecerēts, ka sacensību starts būs Sanfrancisko, taču 1906. gada 18. aprīlī, 27 dienas pirms sacensību sākuma, pilsētu sagrāva zemestrīce. Tikai vienu vienīgu reizi, 1939. gadā, sacīkšu starta vieta bija Sanfrancisko. Otrā pasaules kara dēļ sacensības nenotika 1943. un 1945. gadā.

47. sacensībām š. g. jūlijā pieteicās ASV, Japānas, Vācijas, Itālijas, Meksikas, Austrālijas, Kanadas, Taizemes pārstāvji, dažāda vecuma amatieři un profesionāļi ar 59 laivām (40-100 pēdu) deviņās klasēs. Mazākās laivas startēja 8. jūlijā, vidēja lieluma – 11. jūlijā, lielākās un ātrākās laivas – 13. jūlijā.

Pirmo vietu ieguva laivas *Lending Club* apkalpe, galamērķi sasniedzot 19. jūlijā – pēc piecām dienām, 11 stundām, 52 minūtēm un 33 sekundēm un, ja paspētu par divarpus stundām ātrāk, būtu izdevies pārspēt 1997. gada labāko rezultātu sacensību vēsturē. Zēģelētājus ļoti traucējuši daudzie okeanā peldošie atkritumi, īpaši sanesumi pēc zemestrīces izraisītās viesuļvētras Japānā 2011. gada martā. Peldošs telefona stabs laivai nodarīja bojājumus, un zēģelētājiem uz desmit stundām bija jāapstājas, lai tos izlabotu.

Jāatgādina, ka 1906. gada sacensībās pirmās laivas mērķi sasniedza pēc 12 dienām.

Lending Club ir 73 pēdas garš trimarans, tās īpašnieks un kapteinis – Džons Sangmeisters, un viens no katamarāna deviņiem apkalpes locekļiem ir latvietis Ēriks Bērziņš. Britu Kolumbijas universitātē viņš izmācījies par kuģbūvniecības inženieri, kopš 2006. gada strādā firmā *Alan Andrews Yacht Design* Longbīcā. Šī firma dibināta 1979. gadā un piedāvā klientiem augstas klases jachtas. Ēriks Bērziņš piedalījies sacensībās ar mazākām laivām arī agrāk, dzīvojot Ontario un Kanadā.

Otro vietu 1. klasē ieguva lai-

Lasītājs, kas uzminēs, kurš no šiem vīriem ir latvietis Ēriks Bērziņš, saņems pārsteiguma balvu

va *Wizard* no Ņūportas Rodailendā (Newport, Rhode Island), tās apkalpē bija latvietis Arnis Baltiņš. Kā gan bez latviešiem!

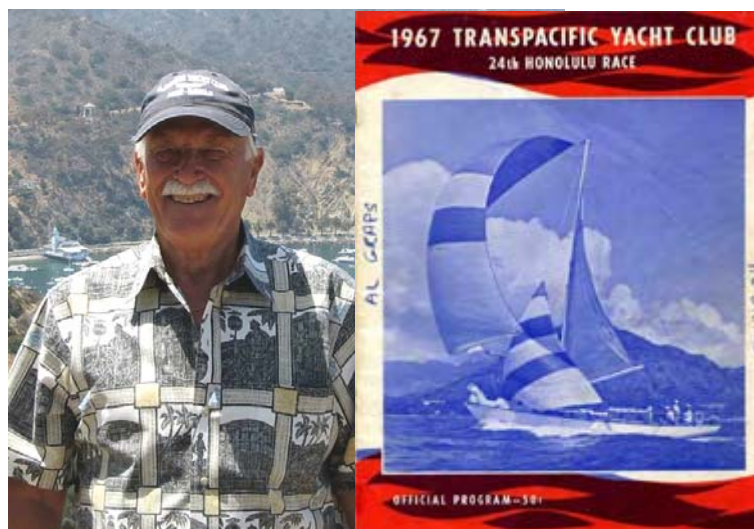
Mūsu biedrības biedrs Aleksandrs Graps pirms gadiem strādāja *Transpacific Yacht Club* Honolulu

komitejas administrācijā un no tiem laikiem palikusi piemiņa – 1967. gada sacīkšu programma. A. Graps bijis aktīvs zēģelētājs Havajā, apbraukājis gandrīz visas salas ar savu 30 pēdu laivu. Pārcēlies uz Losandželosu, viņš daudzās regatēs vismaz piecpadsmit gadu strādāja apkalpē.

Aleksandram Grapam ir arī citi talanti – viņš spēlē saksofonu un kopā ar domubiedriem atskaņo mūziku deju klubos.

Arnis Baltiņš

International Novuss Tournament

Los Angeles Open 2013

Single & Double Games
October 19-20, 2013
11:00 AM (PST)
at
1955 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039

Novusa turnīram nepieciešams atbalsts!

Lūgums nosūtīt ziedojumu DK LB kasieri
Tamārai Kalniņai ar piezīmi „novusa turnīram”:
262 East Garden Green
Port Hueneme, CA 93041

Lots of Fun and Good Time!!!!

Bar, Food, Music for any Mood,

Make New Friends!!!

Open Tournament all Level Players are Welcome !!

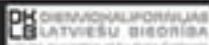

www.novussusa.com

Information/Admission Fee
Call: 949.290.3122

Calling from Outside USA
Call: 001 949 290 3122

Email: info@novussusa.com

Polka Deli

LATVIAN USA

ITSSN

**Losandželosas latviešu sabiedriskā
centra pārvalde ielūdz uz**

Latviešu nama 40 gadu jubilejas svinībām

**19. oktobrī plkst. 4.00 pēcpusdienā
1955 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039**

Programma:

**Svētku koncertā dziedās
Losandželosas latviešu jauktais koris;
vīru koris „Uzdiedāsim, brāļi!”;
dejos tautasdeju kopa „Pērkonītis”;
Losandželosas latviešu skolas skolēnu priekšnesumi**

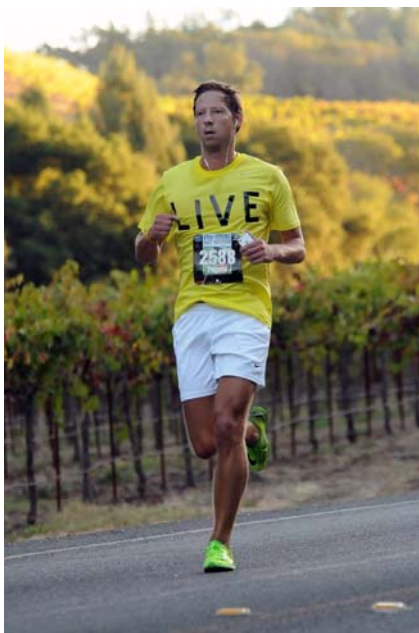
Viesu apsveikumi

**Jubilejas ābolrauču konkurss, apbalvošana
Būs uzkodas, saldēdienā dažādi ābolraučīši,
plātsmaizes un kafija**

**Dalības maksa - \$25;
jauniešiem (12-18 g.) - \$15**

Papildinājums rakstam aprīlī par Losandželosas maratonu

Izrādās, ka šīgada Losandželosas maratonā piedalījies vēl viens latvietis, Pēteris Liepiņš, viņa rezultāts: 3:37:38. Pēteris ir Bostonas latvietes Sarmas Muižnieces Liepiņas jaunākais dēls, Valža Muižnieka mazdēls. Kādu laiku viņš dzīvoja Losandželosā, tagad *Mission Hill* netālu no Sanfrancisko. Skriet vēl kādreiz nākotnē viņu iedvesmo ziņa, ka pirms vairākiem gadiem viņa tēvs Jānis Liepiņš maratonu beidzis par vienu minūti ātrāk.

Pēteris Liepiņš ar draugiem pavasarī piedalījies divsimt jūdžu skrējienā kalnos pie Lasvegām; grupā bijuši vīrieši un sievietes ar dažādām spējām, skrējēju grupas izvēlas visādus interesantus nosaukumus un ģērbjas īpatnējos, saskaņotos tērpos. Nesen viņš ar lielu interesi mācījies spēlēt *spikeball*.

Pēteris Liepiņa e-pasts: peteris.andris@gmail.com

Piebildīšu, ka pirms maratona es *Facebook* vairākkārt jautāju, vai kāds latvietis plāno piedalīties maratonā, bet neviens neatsaucās. Santamonikā gaidot savu radnieku, maratona dalībnieku no Talsiem Ivaru Kori. es rūpīgi pētīju citus skrējējus, vai nebūs vēl kāds latvietis, jo par to varētu liecināt cepure, krekliņš ar uzrakstu „Sveiks!” vai tamlīdzīgi. Diemžēl neizdevās nevienu satikt.

A. M.

Guntis Linde gatavojas vecvieglatlētu sacensībām Brazīlijā

Guntis Linde 8. jūnijā piedalījās 3000 m skrējienā 40. gadskārtējās *Meet of Champions* sacensībās, ko vieglatlētikas klubs *Southern California Striders* rīkoja Kalifornijas Tehnoloģijas institūta stadionā Pasadenā. G. Linde skrējieni beidza 16:29,39 minūtēs, par vairāk nekā trim minūtēm ātrāk nekā viņa vienīgais četrus gadus jaunākais konkurents.

Kalifornijas Tehnoloģijas institūta stadionā Pasadenā 15. un 16. jūnijā notika arī USATF rietumu apgabala 39. gadskārtējās vecvieglatlētu meistarsacīkstes. Santamonikas vieglatlētikas kluba pārstāvis Guntis Linde bez konkurences piedalījās 5000 m skrējienā (viņa rezultāts: 27:28,40 minūtes) un 10 000 m skrējienā (57:41,94 minūtes), iegūstot 80-85 gadu vīriešu vecumgrupas meistara nosaukumu. Turklāt, salīdzinot ar iepriekšējo gadu rezultātu, viņš pārspēja pats sevi!

USATF Dienvidkalifornijas apvienības (*Southern California Association – SCA*) 2013. gada vecvieglatlētu meistarsacīkstēs 29. jūnijā Kalifornijas Tehnoloģijas institūta laukumā Pasadenā, atkal pārstāvēt Santamonikas vieglatlētu klubu, Guntis Linde bez konkurences vīriešu 80-84 gadu vecumgrupā 2000 m barjerskrējienā ieguva 1. vietu ar rezultātu – 12:36,04 minūtes.

Ievērojot rezultātu visās četrās minētajās distancēs, Guntis Linde šajā sezonā atzīts par labāko savas vecumgrupas sportistu ASV.

Brazīlijā Portualegri (Porto Alegre) pilsētā oktobrī notiks Pasaules vecvieglatlētu savienības (*World Masters Athletics, WMA*) gadskārtējās meistarsacīkstes. Guntis Linde dzimis 1928. gada 14. jūlijā, tātad šajās sacensībās varēs startēt vīriešu 85-89 gadu vecumgrupā.

Nav ne mazāko šaubu, ka ne viens vien no mums kļūstībā vēlas: „Kaut man Lindes kājas būtu!”

A.M.

PĀRDOD ZEMGALES TAUTASTĒRPU
Brunči ar rozītēm, apakšsvārki, linu krekls, rūsas krāsas ņieburs ar piecām sudraba pogām, josta, izšūta balta sievas aube, sarkans ciets vainags, mazāks mīksts sarkans vainags, zaļš lakats ar bārkstīm, villaine ar bārkstīm, trīs mazas sudraba saktiņas; izmērs: 10-12 (ASV), cena \$500.

Piedāvāju pirkt arī Kārļa Grenciona darinātas sudraba zīļu krelles, apm. 29 collas (25 zīles); \$700. Tālr.: 760-565-6135

Aicinājums pieteikties un piedalīties zolītes, pokera un novusa spēles turnīros;

Izziņas: pegijat@inbox.lv
vai jetaube@earthlink.net

**NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PĀRDOŠANA,
PIRKŠANA UN APSAIMNIEKOŠANA
LATVIJĀ „STUDIO LEGALE”**

Jānis Zeltiņš – konsultants un darījumu eksperts; e-pasts: zeltins.janis@gmail.com
Tāl. Latvijā: 29975584

Norbertellen Gallery pārceļas

Jūlija beigās durvis slēdza Ēriks un Margretas Jerumaņu *Norbertellen Gallery* un turpmāk būs atvērta tīmeklī, kur varēs apskatīt un iegādāties gleznas. Galerijā bijušas dažādu tautību mākslinieku izstādes – indiešu, ķīniešu, latviešu, japāņu u.c. Jūlijā galerijā varēja apskatīt japāņu mākslinieku izstādi *Sakura Exhibition*, un ikmēneša Mākslas svētkos (Art Walk) 11. jūlijā notika kimono skate.

Galerija Losandželosas centrā, 215th W. 6. ielā, darbojās četrus gadus, īre pakāpeniski tika paaugstināta, un telpa ir parāk maza, lai rīkotu lielākas izstādes. Ēriks un Margareta Jerumaņi turpmāk nolēmuši rīkot ceļojošās izstādes ar mūziku un cienastu.

Galerijas e-pasts: norbertellen@earthlink.net

Vietne tīmeklī: www.norbertellengallery.com

Japāņu mākslinieki un viesi Jerumaņu galerijā

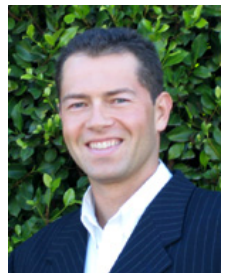
No kreisās: Ēriks Jerumanis, Margareta Jerumane, Nora Mičule, Ivars Kore, Imants Kore; kimono parādes dalībniece

Piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās; var pasūtīt kliņģeri, pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkurā laikā un jebkuram sarīkojumam; par cenu sazināties, zvanot Pegijai, tālr.: 310-908-6993
1700 Malcolm Ave. #102,
Los Angeles, CA 90024
e-pasts: pegijat@inbox.lv
vai: pegijakalninataube@yahoo.com

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PIRKŠANA, PĀRDOŠANA UN IZIRĒŠANA;

**PALĪDZĪBA, MAINOT DZĪVESVIETU AMERIKĀ VAI PĀRĒLOTIES UZ LATVIJU; BEZMAKSAS KONSULTĀCIJAS: MĀJAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANA DAŽU STUNDU LAIKĀ; MĀJAS SAGATAVOŠANA PĀRDOŠANAI; TIRGUS TENDENČU ANALIZE; KVALIFIKĀCIJA AIZŅĒMUMIEM MĀJU IEGĀDEI, PĀRFINANCĒŠANA u. c. IKVIENU LAIPNI KONSULTĒS UN PALĪDZĒS NOKĀRTOT DARĪJUMU NEKUSTAMO ĪPAŠUMU EKSPERTS: MĀRTIŅŠ LEIKARTS
tālr.: 310-717-7577;
e-pasts: martin@shorewood.com**

Remontus veic Vilnis Auziņš, tālr.: 818-692-6063

Krāšņā Spānija (Sākums iepriekšējā numurā)

Barselona

Barselonā mums pievienojās Diāna Zaķe un Lara Trašere (Trasher). Diāna atbrauca no Parīzes, kur bija darba uzdevumā, un izmantoja izdevību tikt ar dzīvesbiedra Viļa māti Inesi Zaķi, kā arī apskatīt Barselonu. Pēc ceļojuma tiekoties Losandželosas latviešu namā, bijām vienisprātis, ka Barselona ir īpaša pilsēta, kur griebtos atkal atgriezties. Lara Trašere ir arhitekte, dzīvo Londonā, un viņai radās jauka iespēja pavadīt pāris dienas kopā ar māti Antru Trašeri no Bostonas.

Šķirstot 1937. gada 22. februāra žurnālu *Life*, atradu interesantu rakstu par Barselonu. Spānijas pilsoņu kara laikā Barselonas ielās notikušas asiņainas kaujas, pēc kara nodibinātā *Front Nacional de Catalunya* sāka cīņu par Katalonijas neatkarību, tā turpinās līdz mūsu dienām, rodoties jaunām partijām un kustībām. Katalonija ir viena no Spānijas 17 autonomām provincēm, bet 2009. gadā notika neoficiāla tautas nobalsošana par pilnīgu atdalīšanos no Spānijas, tādu rīkošot arī 2014. gadā. Apmēram pusotra miliona demonstrētāju 2012. gada 11. septembrī Barselonas ielās, vicinot neatkarības kustības karogu *senyera estalada* (zvaigžņoto karogu) – ar zilu trīsstūri un zvaigzni, kas atšķiras no oficiālā Spānijas karoga, pieprasīja neatkarību ar lozungu „Katalonija, jauna valsts Eiropā!” Spānijas valdības amatpersonas paziņojušas, ka nepieļausot ne tautas nobalsošanu, ne neatkarību.

Katalāņu valoda atšķiras no spāņu valodas, kataloniešiem īpaši uzsver, ka viņu valodā, salīdzinot ar citām, ir visvairāk rupju vārdu. Arī citu Spānijas apgabalu iedzīvotāji runā izloksnēs un dialektos. Gīde Ozīrisa pastāstīja, ka reiz bijusi ielūgta kāzās Mursijā, bet bijusi spiesta tūlīt aiziet, jo nav sapratusi ne vārda, ko runājuši kāzu viesi.

Līdzīgi ir nostāsti, kā radies Latvijas un Katalonijas karogs. Latvijas karoga krāsas sarkanbaltsarkanas esot tāpēc, ka smagi ievainots kaņavadoņs gulējis uz balta palaga, ko viņa asinis nokrāsojušas sarkanu, bet vidū palikusi balta svītra.

Leģenda par Katalonijas karogu, kas esot vecākais pasaulē, ir šāda: 9. gadsimtā grāfs Vilfredo I ievainots kaujā, un karalis Kārlis II apbalvojis viņu ar ģerboni – iemērcis pirkstus rētā un uz grāfa zeltītā vairoga uzvilcis četras svītras.

Rakstā 1937. gada žurnālā *Life* minēts, ka Barselonā iegriežas maz tūristu, lai gan tā ir viena no ievērojamākām Spānijas rūpniecības pilsētām, ar lielu ostu, daudzām atpūtas vietām.

Mūsu dienās Barselona ir pilna tūristu, paši barseloneši uzskata, ka viņu pilsēta ir ievērojamākā visā pasaulē. Viņi lepojas ar pilsētas īpatnējo arhitektūru – katrs krustojums ir kā neliels laukums, jo ielu stūros ēkas veido nogriezni. Visievērojamākā iela ir *La Rambla*, kuŗas vidū ir gājēju josla ar neskaitāmām kafejnīcām. Te ir daudz mākslas galeriju, teātru, suvenīru un puķu veikalu. Ielas vienā galā liels Kristofera Kolumba monuments.

Pēdējās vakariņas visiem kopā bija 12. aprīlī restorānā *La Font de Prades*, vietā ar nosaukumu *Poble Espanyol* – ciemā, kas izveidots 1929. gadā, kad Barselonā notika pasaules izstāde. Diemžēl bija jau tumšs, un maz ko redzējām no Spānijas dažādo apgabalu raksturīgajām 117 ēkām. Viesmīļi atkal atnesa vīnu un vairākus ēdienus, vispirms maizi, ko ēd, ierīvējot ar ķiploku, uzlejot olīveļļu un virsū uzliekot tomāta šķēli. Vēl mūs cienāja ar zivi un sieru, rīsiem, vēžiem, garnelēm un beigās saldajā ēdienā – ļoti garšīgu kūciņu ar putukrējumu.

Mūsu ekskursija nākamā dienā sākās Katalonijas laukumā, no turienes vispirms devāmies apskatīt Katalonijā dzimušā arhitekta Antonio Gaudi projektēto parku – *Parc Güell* kas izveidots laikā no 1900. līdz 1914. gadam. Ieejot parkā, radās sajūta, ka esam nonākuši pasaku valstībā. Pie galvenās terases atrodas garš viļņveidīgs sols, ko mākslinieks Žozefs Marija Zužols (Josep Maria Jujol) izrotājis ar krāsainu akmentiņu un flīžu mozaikām, vietām uz tām ir abstrakti veidojumi, vietām attēlotas zivis, puķes, zvaigznes, vēži. Visapkārt parkam stiepjas gājēju celiņi ar akmeņu arkādēm, kolonnām, kas atgādina organiskās pasaules formas. No parka redzama pilsētas panorāma un baznīca *Sagrada Família*.

Parkā ieeja pagaidām ir bez maksas, un gīde nemitīgi brīdināja uzmanīties no zagļiem, kuŗiem esot naži. Zagļi iecienījuši arī ielu *La Rambla*, jo tūristu burzma viņiem ir labs darba lauks. Pirms ceļojuma izlasīju laikrakstā

Arkāde A. Gaudi projektētajā parkā (*Parc Güell*)

Los Angeles Times un *The Wall Street Journal* ievietotos brīdinājuma rakstus par zagļu trikiem un kā no tiem izvairīties. Spānijā esot pat zagļu skolas!

Par Barcelonas simbolu uzskata Svētās ģimenes baznīcu (Basílica y Templo Expiatorio de la Sagrada Família), kas sāka celt 1882. gadā. Pilsoņu kara laikā anarchistu baznīcai nodarīja lielus postījumus.

Celtniecības darbus plāno beigt 2026. gadā, ap baznīcu slejas vairāki augsti ceļamkrāni. 2026. gadā būs pagājuši 100 gadu kopš ģeniālā arhitekta Antoni Gaudi nāves. Viņš dzīvoja ļoti pieticīgi, bieži pārnakšņoja turpat baznīcā, pats vāca ziedojumus uz ielas, lai īstenotu savu sapni – sagādātu dāvanu Dievam un cilvēcei.

Baznīca no attāluma atgādina skulptūru, tās torņi – smilšu pilis. Visapkārt fasādei statujas un ciļņi ar Bībeles tēliem un sižetiem, viena no iespaidīgākām – Jēzus dzimšanas aina.

Japāņu akmeņkalis Etsuro Sotoo baznīcu izdaiļo vairāk nekā 32 gadus un Gaudi ietekmē pat pievērsies katoļismam.

Jaunzēlandietis Marks Barrijs (Mark Burry), būdams

arhitektūras students, 1977. gadā atbrauca uz Barselonu, jo viņu interesēja, kā Gaudi saplūdināja dažādus arhitektūras stilus. Viņu pieņēma darbā par inženieri, un ar moderno tehnoloģiju palīdzību viņš digitāli restaurēja kara laikā sadauzītā baznīcas ģipša modeļa detaļas.

Baznīcai pavisam būs 18 torņu, 12 no tiem veltīti apustuļiem, četri evaņģelistiem, divi Marijai un Jēzum Kristum. Apustuļu torņiem ir krāsaini mežģīņveida rotājumi, uz kuņģiem attēloti dzīvnieki vai sakrāli simboli ar teicieniem, galā zeltīts krusts ar apustuļa vārdu. Dažus torņus savieno šauri akmens tilti. Jēzus Kristus tornis būs 170 m augsts un pasaulē augstākos Ulmas un Mīnsteres baznīcas torņus pārsniegs par vairāk nekā astoņiem metriem. Baznīcu ceļ tikai no ziedojumiem, iekštelpas ir pabeigtas. Veselu kvartālu baznīcas priekšā paredzēts nojaukt, lai izveidotu laukumu un tā izceltos.

Baznīcas velve tās augstākajā vietā ir 75 metri, velve balstās uz akmens stabiem, kas atgādina kokus ar zariem. Krāsainās logu vitrāžas darinājis mākslinieks Huans Vila Grau (Joan Vila i Grau). Baznīcas altāri 2010. gada 7. novembrī iesvētīja pāvests Benedikts XVI, vienā no sānu eļām redzami šī ievērojamā notikuma attēli. Līdzās baznīcas atrodas trīs telpu skolas ēka strādnieku bērniem, to divas reizes atjaunoja pēc degšanas Spānijas pilsoņu kara laikā. Tagad te ir baznīcas birojs.

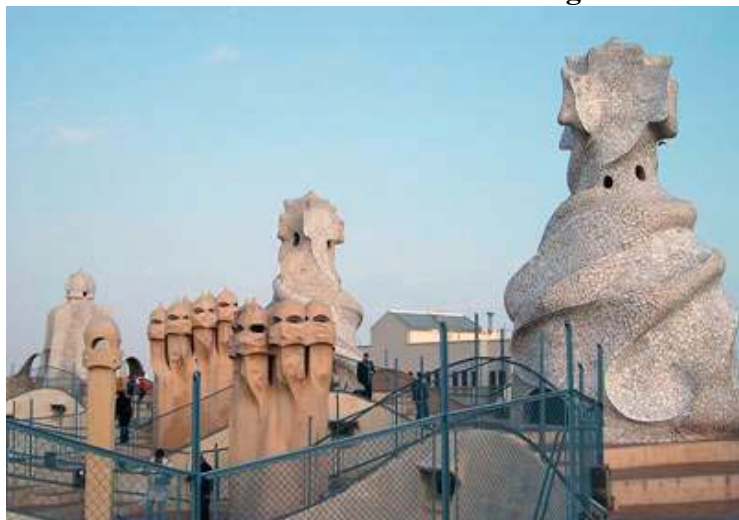
Baznīcai ir septiņas mazas sānu kapellas, katrā apsīdas pusē paredzēts iekārtot vēl divas sakristejas. Apakšējā stāvā ir izstāžu telpa, kur var aplūkot baznīcas maketu. Antonio Gaudi (1852–1926) apbedīts vienā no kriptām zem altāra.

No viesnīcas kājām varējām aiziet līdz Antonio Gaudi celtai dzīvojamai ēkai *Casa Milà*, kas no tālienes atgādina izcakotu torti. Režģotos metalla balkonūs izkalis mākslinieks Žozefs Marija Zužols. Barseloniešiem ēka sākumā nav patikusi, tā dēvēta par „akmeņlauztuvi” – *la Pedrera*.

Casa Milà balkonu akmens mežģīnes

Ēka tagad pieder krājķesei (Caixa de Catalunya), daži dzīvokļi izīrēti vietējiem iedzīvotājiem, citos atrodas biroji, otrā stāvā ir izstāžu telpas, sestā stāvā viens dzīvoklis iekārtots aizritējušā gadsimta 20. gadu stilā, augšējā ir izstāde par A. Gaudi darbiem, uz jumta var apbrīnot savdabīgus mākslas darbus – vēdināšanas lūkas, kas atgādina pūkus vai citplanētiešus.

Mums todien laimējās apskatīt ēkas otrā stāvā Hemas Madosa (Chema Madozs) ļoti interesanto melnbalto fotografiju izstādi, kas atvērta līdz jūlija beigām. Fotografis ikdienišķus priekšmetus parāda neparastā skatījumā. Viņa darbi atrodas Prado muzejā un Mākslas muzejā Hjūstonā. Par savām fotografijām viņš saņēmis Spānijas un starptautiskus apbalvojumus.

Tīmekļa vietnē www.lapedrera.com ir informācija tūristiem par ēkas vēsturi, izstādēm, koncertiem u. tml.

Iespējams, Gaudi atdarināt centās ekscentriskais austriešu arhitekts Frīdensreihcs Hundertvasers (1928-2000) un varētu domāt, ka Gaudi ietekmē itālis Simons Rodia (1879-1965) cēla savus torņus Losandželosas pilsētā Vatos (Watts). S. Rodia pats apgalvojis, ka par Gaudi neko neesot zinājis.

Cildināmi ikviena centieni kaut ko darīt, veidot un

padarīt skaistāku mūsu pasauli, pārsteigt citus ar savu izdomu. Aizputē vairākus gadu desmitus Eduards Damberts savas mājas pagalmā no malkas pagalēm veidoja malkas pilis ar torņiem, grezniem vārtiem, šaujamlūkām. Tūristi cauru gadu brauca tās apskatīt. Piļu architektūra, pagales pārkraujot, katru gadu mainījās. Eduards Damberts miris 2006. gadā, viņa pilis pamazām sabrūk.

Barselonieši ļoti lepojas ar savu 1899. gadā dibināto sekmīgo un spēcīgo profesionālo futbola klubu *Barça*. Tā spēles bieži vien kļūst par īstu neatkarības demonstrāciju.

Barselonā 1992. gadā notika XXV Olimpiskās vasaras spēles. Apskatījām olimpisko ciemu Barselonas ostas tuvumā, tagad tur ir dzīvokļi un četrus zvaigžņu viesnīcas divos 153 metru torņos, kuŗi ir augstākie Spānijā. Olimpiskajās spēlēs Barselonā 13 sporta veidos piedalījās 34 sportisti no Latvijas, 25 vīrieši un 9 sievietes. Atklāšanas ceremonijā Latvijas karogu nesa svarcēlājs Raimonds Bergmanis. Latvijas sportisti mājās pārveda trīs medaļas – sudraba medaļu Ivans Klementjevs kanu airēšanā un Afanasijs Kuzmins šaušanā, Dainis Ozols bronzas medaļu riteņbraukšanā.

Dzīvnieku aizsardzības aktīvistu, tostarp mūsu gēde Ozīrisa, gavilējuši, kad 2010. gada jūlijā Katalonijas parlamentā balsoja par iecienītā sporta veida – vēršu cīņu – aizliegšanu. Likums par aizliegumu stājās spēkā 2012. gada 1. janvārī. Cita aktīvistu grupa cenšoties panākt aizlieguma atcelšanu ar motīvu, ka vēršu cīņas ir „kultūras mantojums”, un liela daļa parlamentāriešu ierosinājumu atbalstot. 2011. gada 25. septembra vakarā Barselonas arenā *El Monumental* notika pēdējās vēršu cīņas, kuŗas vērojuši 20 000 skatītāju. Biļetes uz šo pēdējo kauju pārdotas tikpat zibenīgi kā šī gada Dziesmu svētku biļetes Rīgā, melnajā tirgū tās piedāvātas par desmitreiz lielāku samaksu, spekulanti tīmeklī prasījuši 1500 euru par biļeti.

Spānijā bezdarbs ir 26%, dzimstība zema, bet tomēr augstāka nekā Latvijā. Čigānietes ar maziem bērniem nemitīgi lūdza naudu, manīgas sievietes gaŗāmgājājiem centās iedot lapotu zaru, un, ja tas izdevās, sāka zīlēt un pieprasīja naudu. Flamenko izrādes laikā skatītājus fotografēja un jau pēc īsa brīža pienska skaisti izveidotas kolāžas – tūrista fotografiju, kam līdzās ainas no flamenko uzveduma un piedevām divus vēdekļus katram, kas to par septiņām eirām iegādātos. Atsaucība tomēr bija maza, fotogrāfi attēlus paņēma atpakaļ un centās vēl piedāvāt pie izejas. Varbūt vajadzēja viņus atbalstīt un fotografijas nopirkt, taču ne visi tūristi ir miljonāri, kā viens otrs iedomājas. Arī mēs ikdienā daudz strādājam, tau-pām, lai sakrātu naudu ceļojumam. Jau iepriekš bija noteikts, kam un cik jādod dzeramnaudas, un saskaitot ko-

pā, summa nebija maza. Gīde apgalvoja, ka, par spīti bezdarbam, spāņi nav zaudējuši optimismu, viņi apmeklē kafejnīcas, iedzeļ vīnu, liksmojas – paši redzējām, kā grupa cilvēku Valensijas laukumā spontāni sāka dejot.

Letonia pēc iestāšanās Eiropas Savienībā spāņiem ir samērā labi zināma. Spānijā strādājot diezgan daudz latviešu, no Latvijas cauru gadu brauc tūristi, un viņi viesnīcu darbiniekiem, īpaši bārmeņiem, iemācījuši vienu otru vārdu latviski. Frizētavā, kuŗā iegāju nogriezt matus, sazinājāties ar datora palīdzību. *Google* tulkotājā es ierakstīju „griezti”, tūlīt parādījās tulkojums spāņu valodā „cortar”, tāpat arī uzzināju cenu un vai var norēķināties ar kredītkarti. Pārējais viss notika kā jau katrā frizētavā, bet, kad mati bija nogriezti, norēķinu automats nepieņēma ne ASV, ne Latvijā izdoto kredītkarti. Sāku jau meklēt, vai pietiks skaidras naudas, bet beigās derīga izrādījās Latvijas debitkarte.

Kādus suvenīrus vai dāvanas pārvedām mājās? Kā nu kuŗš – cits vītināto gaļu, kas sagriezta plānās šķēlītēs, bet sevišķi mīksta vis nav, cits meklēja safrānu, jo gan Latvijā, gan ASV tas maksā krietni dārgāk. Vilinājums bija iegādāties vēdekļus vai skaistos, izsūtos plecu lakatus, kuŗu cenas dažādas – Ķīnā ražotie lēti, vietējie, protams, daudz dārgāki. Vairākkārt nogaršojām spāņu vīnu *Sangria*, un spriedām, ka tā varētu būt laba dāvana ikvienam mājās palicējam.

Ceļotājiem citam ar citu tērējot, parasti atklājas kas interesants par pašiem. Piemēram, Ilze Saksa, iepazīstoties ar Juri Miemi, noskaidroja, ka viņš ir dēls Kristapam Miemim, skroderim, kas šūvis skatuves tērpus viņas tēvam, Nacionālās operas solistam Paulam Saksam. Viņš arī apbedīts, ietērpts vienā no Kristapa Miemja šūtajām frakām.

Iespaidus pārrunājot, bijām vienisprātis, ka spāņi ir samērā atturīgi. Jānis Bībelnieks viņus salīdzināja ar frančiem, kuŗi ir vēsi un cenšas no tūristiem izvairīties, un reizēm šķiet, ka viņus pat nicina. Mazliet brīnījāties par suvenīru tirgotāju nelaiņību Madridē. Varbūt viņiem tūristi apnikuši, bet tādā gadījumā lai meklē citu darbu. Ar Indru Kori viņiem latviešu valodā mēģinājām ieskaidrot, ka vairojam taču viņa ienākumus, kaut nopērkam tikai skatu kartītes.

Spānijai laba reklāma ir apģērbu veikals „Zara”. Sievietēm, kuŗu drēbju izmērs ir lielāks par 12, tur gan nav, ko meklēt. Uzņēmīgais veikalnieks Amansio Ortega pirmo veikalu atvēra 1974. gadā un tagad tādi ir visos kontinentos, izņemot Antarktīdu, kopā 1751, ASV – 45, Kanadā – 22 Latvijā – četri. Losandželosā viens veikals atrodas Holivudas bulvārī, pretī Dolbija (Dolby) teātrim, kur notiek Oskara balvu pasniegšanas ceremonija.

Spānija ir plosīta un šķelta tāpat kā Latvija, un šķelša-

nās vēl turpinās – baski un katalonieši vēlas atdalīties, varbūt tāpēc, ka Basku zeme un Katalonijas province ir attīstākie novadi Spānijā, varbūt valodas atšķirības dēļ. Netrūkst arī musinātāju, gluži tāpat kā Latgalē.

Mūsu ceļojuma nosaukums bija *Splendors of Spain*, un jāatzīst, pilnīgi atbilstošs. Spānija ir septiņas reizes lielāka par Latviju, redzējām tikai mazu daļu no tās, un to pašu lielākoties pa autobusa logu. Katrā no pilsētām, kuŗās bijām, būtu jāpavada ilgāks laiks, ne tikai viena vai divas dienas, lai tās iepazītu.

Tiem, kuŗiem Spānijā nav paziņu, šī zeme tā arī palika *terra incognita*. Nevienā spāņu dzīvoklī nebijām, tāpēc nezinām, kā viņi dzīvo. Madridē un arī citu pilsētu viesnīcā, kur pārnakšņojām, bija gaŗi, šauri, spilveni, gluži kā desas, nevis kvadrātveida vai taisnstūraini, un gulēšana ļoti ērta. Nez vai arī spāņi savās mājās tādus lieto? Neizpētīju, kādus spilvenus pārdod veikalos. Patieso dzīvi noteikti labāk iespējams iepazīt, izmantojot pēdējos gados ceļotāju iecienīto *couchsurfing*, tādējādi arī varbūt iegūst jaunus paziņas un draugus.

Ir viedoklis, ka spāņu sievietes un vīrieši, salīdzinot ar latviešiem, ir kaislīgāki un temperamentīgāki. Iespējams, tas tiesa, bet pat Ņujorkas stingrākajam mūzikas kritiķim nav šaubu, ka pasaulē patlaban vislabākā Karmenas lomas tēlotāja franču komponista Žorža Bizē operā ir latvieti – Elīna Garanča.

Aprīlis ir ļoti piemērots mēnesis ceļošanai pa Spāniju. Sākumā gan salām, bet virzoties uz dienvidiem, kļūva arvien siltāks, reizēm gluži kā Dienvidkalifornijā.

Esmu aprakstījusi tikai nelielu daļu no redzētā un piedzīvotā. Katram ceļotājam noteikti ir savs stāsts. Pateicos jaukajiem ceļabiedriem, gīde Ozīrisa nemitīgi slavēja mūsu satiecīgo grupu, un, ja arī gadījās kāda sīka nesaprašanās – tas viss ir tikai dzīves sākums. Liela priekšrocība, ka mūsu tūristu grupā bija vairāki, kuŗi runāja spāniski – Inese Zaķe, viņas brālis Raimonds Grāvis, viņa dzīvesbiedre Marija Grāve, viņu dēls Karloss Grāvis, Ilēna Bolšaite, Ligija Roze, māsa Kristīne un Ērika Lagzdīņas.

Atpakaļ mājās reizēm šķita – vai tas bija sapnis vai īstenība? Izvilku no plaukta Servantesa „Donu Kichotu”, no traucu putekļus, un lasot sāku ilgoties pēc Spānijas.

Astra Moora

„Barselona”
mākslinieka Ilmāra
Rumpētera iztēlē;
122x92 cm, audekls,
akrils, 2007

Piemineklis Siguldai, siguldiešiem un novadam

Leģendām un teiksmām apvītai Siguldai Latvijā vienmēr bijusi īpaša nozīme. Tūristi, kuŗi grupās ierodas Latvijā, noteikti tiek aizvesti arī uz Siguldu, izdevību uz turieni aizbraukt nepalaidīs gaŗām individuāli ceļotāji.

Skolas mācību gada beigās viena no skolēnu iemīļotākajām ekskursijām ir uz Siguldu, kur dodas pastaigāt pa takām gar Gaujas gleznaino krastu un apskatīt ievērojamākās vietas – Turaidas rozes kapu, Gūtmaņa alu, Velnalu, viduslaiku pils drupas, kamaniņu trasi, vertikālo gaisa tuneli *Aerodium*, Jauno pili, kur tagad saimnieko pilsētas domnieki, bet agrāk bija sanatorija un vēl pirms tam Rakstnieku nams, tātad tajā tapis ne viens vien literārs darbs. Mūzikas cienītāji nepalaidīs gaŗām izdevību apmeklēt operas svētkus un koncertus „Baltajā flīģelī”.

Siguldu tās saimnieki rūpīgi kopj, ar katru dienu tā kļūst arvien skaistāka. Sigulda ir aprakstīta grāmatās, pilsētai veltīti neskaitāmi dzejoļi, te tapušas ievērojamu mākslinieku gleznas. Šogad Siguldā droši vien ciemojās daudzi ārzemju latvieši, kuŗi ilgojās tur nokļūt.

Taču galvenais – Siguldā dzīvo īpaši cilvēki, savas pilsētas patiesi patrioti. Viena no tām ir Anita Mellupe, un viņa Siguldai un siguldiešiem uzcēlusi pieminekli, 2011. gadā savā apgādā „Likteņstāsti” izdodot grāmatu „Satiekamies Siguldā!” (456 lpp.) ar apakšvirsrakstu „Novadnieku atmiņas radurakstos, sarunās, fotogrāfijās”.

Šogad Siguldas novada svētku laikā, kuŗi notika no 23. līdz 26. maijām, klajā nāca pirmās grāmatas turpinājums, autorizdevums „Satiekamies Siguldas novadā! Atmiņas, likteņstāsti, fotoarhīvi” (510 lpp.). Grāmata izdota par Mellupu ģimenes līdzekļiem.

Abas grāmatas ir apjomīgas, biezas, smagas, ar ļoti daudzām fotogrāfijām, tajās apkopota laikmeta vēsture.

Autore sarunājusies ar neskaitāmiem novadniekiem – par pirmskaŗu, kaŗa laiku un pēckaŗu, kad dibinājās kolchozi un sovchozi, par pirmajām automašīnām, dzelzceļu, par ārstiem un slimnīcām, par Gaujas pārcelājumiem, par skolām un skolotājiem, par sportu un sportistiem, par tiesām un tiesnešiem, par skolām un skolotājiem, par mūziķiem un mūzikas nozīmi viņu dzīvē, par māksliniekiem un mākslu, pašdarbniekiem – koristiem, amatierteātra dalībniekiem, tautasdeju kopu dalībniekiem, sarīkojumiem, svinībām utt.

Bez asarām acīm nav iespējams lasīt stāstus ar 1941. gada 14. jūnijā un 1949. gada 25. martā uz Sibīriju izsūtītajiem, viņu ciešanām un piedzīvoto. Grāmatas beigās alfabētiskā secībā minēti visu pieminēto uzvārdi.

Visu dzimtu stāsti ir krāšņi un daudzveidīgi, un grāmatā aprakstītie un viņu pēcteči šo izdevumu droši vien

glabās kā acuraugu. Taču tas var interesēt ne tikai novadniekus, jo viņu radi, draugi un paziņas dzīvo visur Latvijā un daudzviet ārzemēs. Ikviens, kas šķirstīs šo grāmatu, noteikti atradīs kādu paziņu, draugu vai pat radnieku.

Anitas Mellupes ar dziļu mīlestību un sirdsdegsmi sarakstītās grāmatas iespiestas SIA „Preses nams Baltic”, tās var iegādāties, sazinoties ar autori, e-pasts: mellupe.anita@gmail.com

Astra Moora

Andris Ritmanis

Sigulda

**Sigulda, Sigulda, Sigulda,
Gaujmalā ievas vēl zied..
Gribētos man kaut uz brīdi
Atkal vecajās takās iet.**

**Aizskrien dienas un gadi,
Daudz kas mums aizmirsies šķiet;
Tomēr ir brīži, kas nezūd nekad,
Mūsu atmiņu laukos tie dzied...**

**Sigulda, Sigulda, Sigulda,
Gaujmalā ievas vēl zied..
Gribētos man kaut uz brīdi
Atkal vecajās takās iet.**

Dzejolis no krājuma „Ar sapni pagalvī” (2011).

Lolitas Ritmanes komponētā dziesma ar šī dzejoļa tekstu skanēja dziesmuspēlē „Tas vakars piektdienā” 1989. gadā XI ASV Rietumkrasta latviešu Dziesmu svētkos Longbičā, Dienvidkalifornijā, un 1990. gadā vienpadsmit koncertizrādēs Latvijā.

Ģitara vai vijole?

Nākamais Armanda Melnbārža koncerts
Burbankas *Enoteca* (1204 W. Burbank Blvd.) –
5. septembrī no plkst. 7.00 līdz 9.00

Saņemts jautājums: „Ko īsti Armands Melnbārdis spēlēja? Attēlā redzams, ka viņš spēlē vijoli, bet augusta DK Informācijas Biļetenā „Armands Melnbārdis ieskandināja vasaru” 15. lappusē rakstīts, ka Armands spēlēja parasto un elektrisko ģitaru.

Atbilde: Armands 20. jūnijā Burbankas krodziņā spēlēja parasto un elektrisko vijoli, protams, viņš prot spēlēt arī ģitaru. Armanda septiņstīgu vijole reizēm skan kā ģitara, varbūt to varētu saukt par vijoloģitaru vai ģitarvijoli, un pārrakstīšanās kļūda tikai apliecina mūziķa spējas pārsteigt un reizēm arī samulsināt klausītāju.

Armands Melnbārdis māca spēlēt dažādus instrumentus savā *Hollywood Violin & Piano Academy*, www.vio7.com e-pasts: ArmandHimself@gmail.com tālr: 386-295-1888; kā arī *Randy Rhoads' Musonia School of Music* (12111 Tiara Street, North Hollywood, CA 91607). Var pieņemt jebkuŗa vecuma audzēkņi. Mācīties nekad nav par vēlu!

Sirsnīga satikšanās

Māsas Allegra Allisone and Liza Amtmane ciemojās pie Ērikas Untas aprūpes namā *Sunrise of Santa Monica* š. g. 8. jūnijā. Amtmaņu un Untu ģimene agrāk dzīvoja tuvu kaimiņos Huntingtonparkā (Huntington Park). Amtmaņi pārcēlās uz citu pilsētu, un māsas ar Ēriku Untu sen nebija tikušās. No kreisās: Allegra Allisona, Erika Unta, Liza Amtmane

Ziemeļkalifornijas latviešu kreditsabiedrība

(dibināta 1969. gadā)

Noguldījumi: par noguldījumiem, kuŗi pārsniedz \$100, dividendes izmaksā 4 reizes gadā; brīva dzīvības apdrošināšana, ja noguldījuma summa ir vismaz \$3000 un ZKLKS biedra vecums nepārsniedz 70 gadu. Noguldījumiem līdz \$250 000 garantēta federālā apdrošināšana (NCUA)

Aizdevumi: noguldījumu nodrošināti; jaunām un lietotām automašīnām; kreditkaršu parāda dzēšanai; divu galvotāju nodrošināti; paraksta nodrošināti; brīva dzīvības apdrošināšana aizdevumu apmērā līdz \$20 000 un ja persona, kas vēlas aizņemties, nav pārsniegusi 70 gadu vecumu

Naudas sūtīšana uz Latviju: norādot Latvijas un ASV korespondējošās bankas informāciju, kā arī saņēmeņa vārdu un konta numuru, naudu ieskaitīs saņēmeņa kontā divu dienu laikā. Nosūtīšanas izmaksa: \$20.00 Čeki izrakstāmi ar norādi: *Northern California Latvian Credit Union*

Pasta adrese: Northern CA Latvian Credit Union
P. O. Box 460429 San Francisco, CA 94146

Tālr.: 415-643-9926; Fax: 415-643-9434

e-pasts: latviancu@global.net

Darba laiks: otrdienās un ceturtdienās no plkst. 6.00 -8.00 pm. Biroja vadītājas Sanitas Vilgertes tālr.: 415-643-9926; aizdevumu komitejas loceklis Dienvidkalifornijā Arnis Tūbelis, tālr.: 415-334-6606

Kāpēc vajadzīga latviešu biedrība un informācijas biļetens?

Ansis Blāķis savulaik vairākkārt uzsvēra t. s. mazās preses svarīgumu, apgalvojot: „Organizācija darbojas, kamēr tai ir savs izdevums. Pārtraucot izdot savu publikāciju, organizācija drīz vien beidz eksistēt.”

Dienviņkalifornijas latviešu biedrība dibināta pirms 62 gadiem, 1950. gada 5. augustā notika pirmā valdes locekļu sanāksme. Tā paša gada decembrī sāka iznākt Informācijas Biļetens. Biedrība visus šos gadus atbalstījusi latviešu skolu, koļus, piešķir stipendijas mācībām vasaras vidusskolās, ALAs rīkotajam ceļojumam „Sveika, Latvija!” un citiem mērķiem.

Biedrības valde pārstāv Losandželosas latviešus Dienviņkalifornijā, un būt DK LB biedram ir gods. Jauniebraucēji bieži tīmeklī meklē latviešu biedrību un interesējas, ko tā dara, cik tajā biedru.

Dienviņkalifornijas Latviešu Informācijas Biļetens iznāk kopš 1951. gada, tajā atspoguļota šejienes latviešu sabiedrības dzīve. Nesen saņēmu Latvijas Brāļu kapu komitejas Krustpils novada nodaļas vadītāja Jāņa Amata e-pasta vēstuli (amats.janis@inbox.lv). Viņš rakstīja, ka Krustpils novada nodaļas darbinieki 1941. gada 1. jūlijā Litenē nogalinātā pulkvežleitnanta Voldemāra Pincera atdusas vietā Krustpils (tagad Jēkabpils) Kapeles

kapos vēlas novietot granīta piemiņas zīmi. Tīmeklī viņš atradis biļetenu un uzzinājis, ka Losandželosā dzīvo V. Pincera mazmeita Anita Circene. J. Amats lūdza paziņot Anitai Circenei par gaidāmo notikumu, lai viņa savukārt informētu savu māti Dzidru Zariņu un V. Pincera dēlu Ojāru. J. Amats rakstīja, ka pulkvežleitnants Voldemārs Pincers un četri citi virsnieki apbedīts Litenes kapos, bet enerģiskā Marija Pincera 1943. gada vasarā panāca viņa ekshumāciju un apbedīšanu Krustpils Kapeles kapos, jo ģimene tajā laikā dzīvoja Krustpilī.

Šī nav pirmā reize, kad biļetenā atrastas ziņas par kādu šejieniēti vai sen aizmirstu notikumu. Tāpēc biļetens ir vajadzīgs, un svarīgi turpināt to izdot.

Biedrības biedru nauda personai ir tikai 25 dolari gadā, vairāklocekļu ģimenei – 40 dolaru. Ikviens atbalsts biedrībai ir svarīgs un tiek augstu novērtēts.

Ļoti iespējams, pēc vairākiem gadiem biļetens uz papīra vairs neiznāks, visi sazināsimies tikai tīmeklī vai pa tālruni.

Ir ļoti viegli kaut ko beigt un likvidēt, bet ne tik viegli sākt no jauna. Nešaubīgi var teikt, ka nams un biedrība ir maza latviešu saliņa. Neļausim šai saliņai nogrimt vai iznīkt.

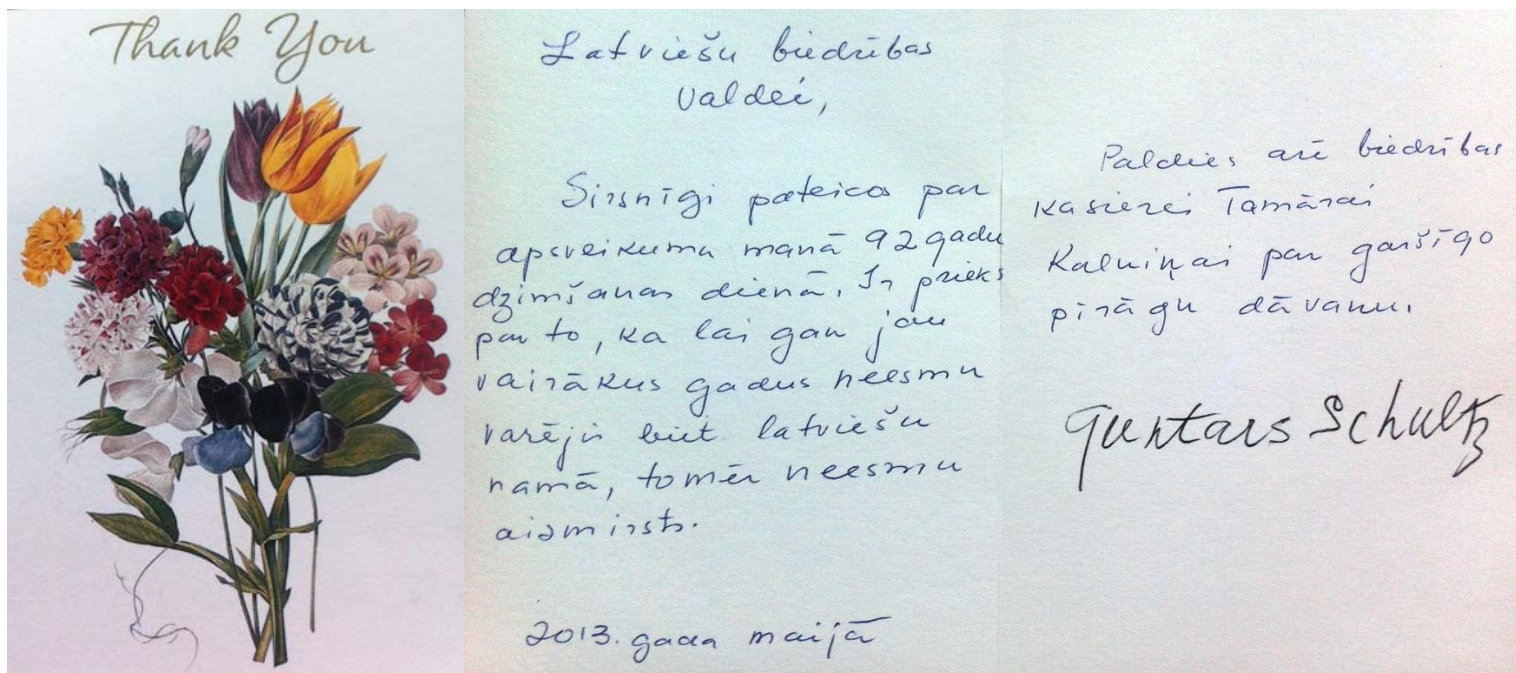
Pateicības Dienviņkalifornijas latviešu biedrībai

Pateicos par atsūtīto Dienviņkalifornijas Latviešu Informācijas Biļetenu, kurā ievietots raksts ar fotografijām par Latvijas patriota Voldemāra Pincera pieminēšanu Jēkabpilī.

Jānis Amats, Jēkabpili

Paldies par Dienviņkalifornijas latviešu informācijas biļetenu un rakstiņu tajā par mūsu viesošanu Losandželosā. Mums ir ļoti labas atmiņas par jums, jūsu namu, patika Kalifornija un lielā jūra (oķeans).

Visu labu vēlot, teiksmiešu vārdā Pones Elga

TALKA LATVIEŠU NAMĀ

14. septembrī
plkst. 10.00

**Visi Dienvidkalifornijas latvieši sirsnīgi aicināti piedalīties talkā!
Līdzī jāņem darbaprieks, tīrīšanas un uzkopšanas piederumi.**

**Lūgums atsūtīt ziedojumu Losandželosas latviešu
sabiedriskajam centram – *Latvian Community Center*
(1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90030),
ja talkā nav iespējams piedalīties.**

**Uzkopsim mūsu sabiedrisko centru, jo 19. oktobrī svinēsim
Losandželosas latviešu nama 40. gada svētkus!
Svētkos pie sienas būs jaunais Nama kluba biedru saraksts;
vēl ir laiks samaksāt Nama kluba biedru naudu (\$50).
Darāmos darbus saskaņos nama pārvaldes priekšnieks
Aivars Jerumanis, tālr.: 818-247-8390**

Kuŗa zeme pasaulē ir visskaistākā?

Pērn tīmeklī:

<http://travelchatter.dailymail.co.uk/2012/05/latvia-nominated-as-the-most-beautiful-country-in-the-world.html> Latvija nominēta kā skaistākā zeme pasaulē. Nākamās 19 vietās – Meksika, Turcija, Indonēzija, Lielbritānija, Itālija, Jaunzēlande, Brazīlija, Indija, Kanāda, Īrija, ASV, Chorvātijā, Šveice, Austrālija, Kolumbija, Grieķija, Peru, Portugāle, Francija.

Daŗādu valstu pārstāvjū vēl aizvien pieraksta piezīmes. Jāpiekrīt Kristīnei, latvietei, kas dzīvo Austrālijā. Viņa domā, ka katrai zemei ir savs skaistums, katra ir savādāka, unikāla gan ar dabu, arhitektūru, cilvēkiem un kultūru.

Kāds cits pierakstījis, ka ikvienam cilvēkam ir sava skaistākā vieta uz planētas – tuksnesis vai meŗs, un nekādi strīdi nav vajadzīgi, jo katram ir savs ideāls un visa planēta zeme ir skaista.

Protams, mums Latvija ir „visskaistākā tik un tā”, jo mūsu tēvzemē smilodziņa zied sudraba ziediem.

Foto: Richards Mors

Ainava pie Rūjienas

Foto: Guntis Švītņš

Augusts Latvijā

**Valmieras
teātra viesizrāde**

Losandželosas latviešu namā

29. septembrī plkst. 1.00

Anšlava Eglīša komēdija divos cēlieņos

BEZKAUNĪGIE VEČI

**Režisori un scēnografi –
Reinis Suhanovs un Jānis Znotiņš
Gaismotājs – Jānis Sņikers
Kostīmu konsultante – Ieva Veita**

Lomās:

**Richards Rudāks, Januss Johansons, Juris Laviņš,
Oskars Morozovs, Skaidrīte Putniņa**

Komēdijas pirmizrāde bija 2012. gada 7. janvārī

**Ieeja 25 dolari; jauniešiem (12-18 g.) –\$15.
bērniem ieeja brīva**

Pēc izrādes

**Edīte Brauķe, Ārija Grausa, Kārlis Kalējs,
Tamāra Kalniņa, Gunārs Rēpiņš, Jānis Ripa,
Valda Serena, Daina Šulca un Biruta Šulca
aicina pakavēties un kopā svinēt viņu jubilejas**

Mūzicēs Tālis Valdis

Cienasts bez jebkādas maksas!

Neredzētas izrādes

Mūsu ziemeļu kaimiņi, Sanfrancisko latvieši, nesēn savā namā izrādīja divas lugas, bet mēs tās neredzējām.

Pērn oktobrī *mazā teātra sanfrancisko* aktieři iestudēja Ernesta Tompsona (Ernest Thompson) lugu „Pie Zelta ezera” (On Golden Pond), ko no angļu valodas lugu tulkojis Andrejs Zinbergs.

Šogad 23. martā Sanfrancisko Teātra darbnīcas aktieři aicināja noskatīties gruzīnu rakstnieka Otara Bagaturija lugu „Karalis Līrs nabagmājā” Edītes Tišheizeres tulkojumā. Šajā lugā loma bija arī mūsu biedrības biedram Mārtiņam Zinbergam.

Agrāk aktieři no Sanfrancisko atbrauca arī uz Losandželosas latviešu namu parādīt savu jauniestudējumu.

Vai turpmāk tā būs vienmēr – viena izrāde Sanfrancisko un viss?

Jeb vai mums jāirē autobuss un jābrauc izrādes skatīties uz Sanfrancisko?

JOCIŅI

„Sieva mūsu dzīvoklī tur divdesmit kaķu. Smaka ir neciešama!”

„Kāpēc tad tu neatveŗ logu?”

„Tad jau aizlidos mani piecdesmit baloži!”

Vecmāmiņa mazajam Pēterim dzied šūpuļdziesmu.

Pēc brītiņa mazdēls saka: „Vecmāmiņ, lūdzu, vai tu nevarētu turpināt dziedāt savā istabā? Es gribu gulēt!”

„Meitiņ, kad biju tik mazs kā tu, es saviem vecākiem sagādāju tikai prieku.”

„Un kad tu pārtrauci to darīt, tēt?”

Krustmāte ielūgusi mazo Kārlīti pusdienās. Viņš piebāž pilnu muti ar ēdienu un kaut ko stāsta.

„Kā ar tik pilnu muti var runāt?” brīnās krustmāte.

„Pamēģini centīgi trenēties,” ieteic Kārlis.

„Es nekad nevaru izdarīt mātei pa prātam,” Ansis stāsta draugam, „kad skraidu, viņa rājas, bet tiklīdz sēžu mierīgi, meklē termometru.”

„Tik kaislīgi tu mani nekad neesi skūpstījusi, Māra,” draugs čukst, „vai tas tāpēc, ka ir tumšs?”

„Nē, tas ir tāpēc, ka esmu Laima.”

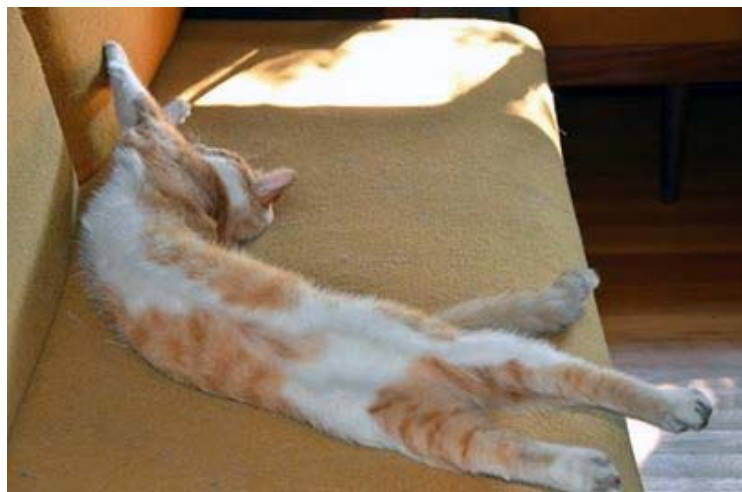
„Paskat, uz ielas ir apgāzies auto. Šoferis laikam gribeja iegriezties sānielā.”

„Jā, bet tur taču nav sānielas!”

„Tieši tāpēc.”

Mārtiņa Zinberga mājās Fricis staigā, sēž un gul, kur vien viņam pašam patīk; varbūt viņš ir arī pacietīgs klausītājs, kad saimniekam jāiemācās lomas teksts kādai jaunai latviešu valodā iestudētas lugas izrādei. Laiku pa laikam runcis labprāt parāda, kā jāizstāpās. Kurš te ir kungs un pavēlnieks?

Latvijas jaunieši ir cietsirdīgi

Pasaules veselības organizācijas pētījums par Eiropas, ASV un Kanadas bērnu savstarpējo vardarbību liecina, ka Latvijā tā ir ļoti liela: 36% 15 gadu veci zēnu un 23% meiteņu atzinuši, ka vismaz 2-3 reizes pēdējos pāris mēnešu laikā ņirgājušies par citiem skolēniem. Kopumā pēdējo pāris mēnešu laikā 19% skolas vecuma bērnu vismaz 2-3 reizes cietuši līdzaudžu vardarbības dēļ un 23% pusaudžu ņirgājušies par citiem. Līdzīgi ir Rumānijā un Lietuvā, toties Velsā un Islandē tikai 4-5% zēnu un 1% meiteņu ņirgājušies par saviem līdzaudžiem.

ALAs mājaslapā www.alausa.org
ir ziņas par Amerikas latviešu apvienības apgāda
jaunajām grāmatām

Namā atrasta aploksne ar naudu;
pazaudētāju lūdzu sazināties ar Jāni Taubi,
tālr.: 310-475-8004;
e-pasts: jataubes@earthlink.com

Draudzes Ziņas

Foto: Tamāra Rūse

Sena kapsēta Bērzaunes pagastā, Madonas novadā

Rādi man to ceļu, pa kuŗu man jāiet, jo es paceļu savu dvēseli uz Tevi! (Ps 143:8)

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES AMATPERSONAS

Draudzes priekšniece Tamāra Rūse: 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677	949-443-2150
Kasiere Dace Pavlovska: 3911 Scandia Way, Los Angeles, CA 90065	323-255-4215
Sekretāre Daina Ābele: 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672	949-443-5170
Dāmu komitejas priekšniece Liene Linde: 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	310-396-5244
Dāmu komitejas kasiere Viola Lāce: 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	805-522-0185

*Draudze ir bez mācītāja. Lūdzu zvanīt kādai no draudzes amatpersonām, ja nepieciešama palīdzība
Baznīcas adrese: 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES IZDEVUMS

DRAUDZES DZĪVES KALENDĀRS

- 15. septembris**, plkst. 11:00 septiņpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
mācītājs Aivars Ozoliņš
- 29. septembris**, plkst. 11:00 deviņpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
mācītājs Aivars Ozoliņš
- 6. oktobris**, plkst. 11:00 divdesmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
mācītājs Aivars Ozoliņš
- Pēc dievkalpojuma plkst. 12.30 sāksies draudzes dāmu komitejas
rīkotais Rudens bazārs
- 27. oktobris**, plkst. 11:00 divdesmit trešā svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
prāvests Kārlis Žols

DIEVKALPOJUMU STATISTIKA

Datums	Dalībnieki	Kollekte	Caurmēra devums	Piezīmes
12. maijs	14	\$470	\$33.57	Ģimenes diena, māc. Aivars Ozoliņš
9. jūnijs	23	\$678	\$29.48	mācītājs Aivars Ozoliņš
16. jūnijs	29	\$1055	\$36.38	mācītājs Aivars Ozoliņš

LŪGUMS

Lūdzam nokārtot draudzes nodevu par 2013. gadu!

Draudzes nodeva – \$250.00; studentiem –\$60.00

_____	\$ _____
(uzvārds, vārds)	
Ziedojums draudzes vajadzībām	\$ _____
Ziedojums draudzes dievnama remontiem	\$ _____
Ziedojums palīdzībai mūsu draudzēm Latvijā	\$ _____
Ziedojums Neretas bērnu pusdienām	\$ _____
Archibīskapa algas fondam	\$ _____
	KOPĀ \$ _____

Lūdzu aizpildīt un ar čeku, izrakstītu *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*, nosūtīt:

Dace Pavlovska
3911 Scandia Way, Los Angeles, CA 90065

PĀRDOMĀM

Nebēdājieties, jo Tā Kunga prieks ir jūsu stiprais patvērums. (Nech 8:10)

Mēs katrs savā dzīvē esam piedzīvojuši bēdas, skumjas un sāpes. Dzīvojot šajā pasaulē, bēdas ir neatņemama dzīves sastāvdaļa. Katram bēdu saraksts varētu būt diezgan garš. Tomēr, ja esam skaidrībā, kas mēs esam, un vēl jo vairāk, ja esam ticībā uz Kristu, tad zinām, ka bēdām un skumjām nepieder pēdējais vārds. Jēzus Kristus saka: „Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jņ 16:33)

Neskaitāmas reizes esam redzējuši, dzirdējuši vai paši piedzīvojuši, ka bēdas var nākt par svētību! To ne vienmēr apzināmies vai atzīstam bēdu „karstumā”. Kādreiz jāpaiet daudziem gadiem, lai to pilnībā – ticībā – atzītu, pieņemtu un pateiktos Dievam par bēdu svētībām.

Nechemijas grāmatas 8. nodaļā teikts, ka tad, kad Israēla tauta (draudze) dzirdēja bauslību, ko Ezra lasīja priekšā, visa tauta raudāja. Iespējams, ka daudzi no viņiem Dieva doto bauslību bija dzirdējuši neskaitāmas reizes arī svešumā, trimdā, bet tagad Dieva Vārds dziļi skāra viņu sirdis! Apzinoties savu grēcīgumu un reizē Dieva lielo žēlastību pret mums, grēciniekiem, īstenībā tā ir vienīgā dabiskā reakcija un atbilde Dievam – asaras un bēdas. Vispirms asaras un bēdas – grēku nožēla – un tad Tā Kunga prieks un svētība!

Tikai tad, kad visa tauta bija sapratusi vārdus, kas viņiem bija mācīti, viņi sarīkoja lielus svētkus. Pateicības un prieka svētkus!

„Bet Tu esi piedošanas Dievs, žēlīgs un žēlsirdīgs, lēns dusmās un liels mīlestībā...” (Nech 9:17)

„Šī diena ir svēta Tam Kungam, jūsu Dievam; nesērojiet un neraudiet!” (Nech 8:9)

Kristus kalna runā/sprediķī saka: „Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.” (Mt 5:4) Dievs nevēlas, lai mēs paliktu bēdās, bet lai, iedami cauri dažādām bēdu ielejām, turētos pie Viņa stiprās rokas un turētu savu ticību Kristum līdz galam!

Melburnas latviešu ciemā, kur dzīvo vairāk nekā simts vecāka gadagājuma latviešu, ir daudz iespaidīgu un interesantu dzīvesstāstu. Līdzīgi stāsti, bet tomēr tik atšķirīgi un vienreizēji kā brīnišķīgas liecības Dieva neizteicamajai žēlastībai! Anniņai (visi Melburnas latviešu ciemā viņu mīļi sauc – Annīte) ir jau 93 gadi. Viņa man bieži ar aizrautību stāstījusi par savu ticības dzīvi, ka par spīti daudziem pārdzīvojumiem un grūtībām, Dievs viņu ir brīnišķīgi vadījis un svētījis. Viņa jau bērnībā Latvijā ir iepazinusi Dievu. Dziedājusi baznīcas korī un piedalījusies dažādās kalpošanās gan Latvijā, gan šeit Austrālijā. Vienmēr, satiekot Annīti, ir tik silti

un gaiši ap sirdi. No viņas vienmēr izstaro patiess prieks, sirsnība un ticības spēks. Zinot, ka viņai arī ir savas bēdas un sāpes, grūtības un vecuma kaites, var viņu tikai apbrīnot. Nezinot viņas gadu skaitu, nevarētu pateikt, ka viņai jau ir tik daudz gadu. Viņa ir jauneklīga, enerģijas un cerību pilna. Vienmēr ar skaistu frizūru un gaumīgi ģērbusies.

Annīte atrod, kam un kādā veidā palīdzēt. Viņa nekad nesūdzas, ka viņai ir grūti vai sāp, bet vienmēr citu uzmundrina un rod īstos vārdus. Annīte ir tikpat kā akla, bet joprojām raksta dzeju, aktīvi piedalās ciema dzīvē un palīdz citiem. Apbrīnojami! Viņa man ir teikusi, ka dažreiz, kad ir pavisam grūti, viņa savās bēdās pateicas Tam Kungam, ka Viņš ir viņas spēks un prieks! Annīte man citē no galvas 119. psalma 143. pantu „Kad man uziet bēdas un ciešanas, tad Tavi baušļi ir mans prieks.”

„Es vienmēr pateicos Dievam un atceros, kā Viņš mani brīnišķīgi vadījis visu dzīvi un vada joprojām,” Anniņa saka un piebilst: „Žēl, ka tagad es neko daudz nevaru padarīt, bet es par katru stundu Dievam pateicos.”

Aizkustinoši vienmēr ir redzēt, kā Annīte mīļi paņem pie rokas Elziņu, kam drīz būs 99 gadi, un abas nāk uz dievkalpojumu vai Bībeles studijām ciemā. Bet vislabāk Annīte (Anna Švalbe) savas bēdas un grūtības apmaina pret Dieva prieku un lielo žēlastību, rakstot dzejas rindas:

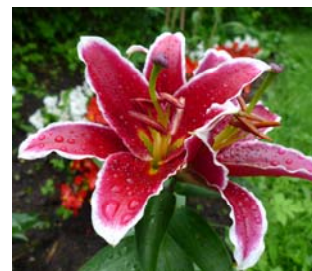
Dievs, stāvi klāt man dzīves vētrā bargā
Kā klints, kur droši varu patverties;
Tik Tava stipra roka ir, kas mani sarga,
Uz ko es varu droši paļauties

**Melburnas Sv. Krusta draudzes mācītājs
Dainis Markovskis**
(No 2013. gada Baznīcas gada grāmatas)

Piezīme: Visās draudzēs ir tādi locekļi kā Annīte. Turpināsim mūsu DK latviešu ev. lut. draudzes darbu tikpat svētīgā garā.

Draudzes priekšniece Tamāra Rūse

Pieteikumus puķu novietošanai uz altāra pieņem Biruta Šulca, tālr.: 626-443-8464, e-pasts: birschultz@att.net Dievnamā pie izejas ir kalendārs, kur var pierakstīties; lūdzu uzrakstīt zīmīti un iedot mācītājam pirms dievkalpojuma, ja puķes novietotas kāda piemiņai vai jubilejā, par ko vēlams paziņot.

Draudzes locekļu dzimšanas atceres dienas

oktobrī

2. Jānis Taube, Jr.
4. Karolīne Linde
5. Jūlijs Zemjānis
7. Modra Balode
8. Ināra Valle
13. Maruta Ratermane
21. Kārlis Millers, Ēriks Teteris Jr.
24. Jānis Cirčenis
26. Kate Riekstiņa
27. Nora Mičule, Juris Riekstiņš
29. Lauren Purmalis
31. Andris Matsons

Sirsnīgi sveicam visus jubilārus!

Draudzes padome

Ja esam kādu izlaiduši, lūdzu ziņot
Tamārai Rūsei vai Dainai Ābelei
Atvainojamies **Luīzei Goniai** par viņas dzim-
mumdienu datuma sagrozīšanu. **L. Gonias**
dzimusi 20. septembrī (nevis 30. septembrī,
kā ievietots vasaras biļetenā).

Mans prieks ir manas puķes, –
Tāds kluss un vienkāršs prieks.
Caur to man krietni vieglāk
Šo dzīvi dzīvot tiek.

Ārija Elksne

ZIEDOJUMI

DRAUDZES VAJADZĪBĀM

R. & G. Boršteini – \$100; Z. Cīrule – \$100; N. Mičule – \$10; M. & L. Ratermaņi – \$250; S. Upeniece – \$100

MĀSU DRAUDZĒM

Z. Cīrule – \$50

REMONTIEM

Z. Cīrule – \$50

NERETAS BĒRNU PUSDIENĀM

Z. Cīrule – \$50; J. & V. Lāči – \$400; K. Lācis Huff – \$400; Z. Lejiņa – \$200

(Minētie ziedojumi saņemti līdz 2013. g. 10. augustam.)

„Zvanniekiem” 2013. gadā saziēdots \$144.

Lūdzam neaizmirst iemest kādu centu vai dolaru

„Zvannieku cūciņā” baznīcas priekštelpā.

Draudzes padome pateicas par ziedojumiem!

Saņemta pateicība no Guntara Šulca par rakstveida
apsveikumu viņa 92. dzimūdienā.

**BAZNĪCAS GADA GRĀMATU 2013. GADAM
VAR IEGĀDĀTIES BAZNĪCĀ
PIRMS VAI PĒC DIEVKALPOJUMA (Cena \$20)**

SANDIEGO LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZE

Grace Lutheran Church

*3993 Park Boulevard,
San Diego, CA 92116*

Prāvests Kārlis Žols

tālr.: 925-788-1101;

e-pasts: kazols@msn.com

Dr. priekšnieks Jānis Legzdīņš

2651 Cardinal Road,

San Diego, CA 92123

Tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: janis@legzdins.com

**21. septembrī plkst. 12.00 dievkalpojums;
pēc dievkalpojuma kafijas galds**

Kasiere Antra Priede Bergere: antrapriede@pol.net

1335 Santa Barbara St., San Diego CA 92107

Čekus izrakstīt: *Antra Priede Berger*

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr. 619-702-8077

Antra Priede, tālr. 619-225-0817

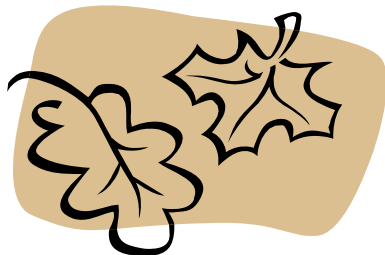
Aida Zilgalve, tālr. 760-439-9847

www.sandiegodraudze.com

vai

www.sandiegodraudze.us

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES

DĀMU KOMITEJA

IELŪDZ UZ

DRAUDZES RUDENS BAZĀRU

Svētdien, 2013. gada 6. oktobrī plkst. 12:30

Losandželosas latviešu namā, 1955 Riverside Dr.

Loterija Siltas pusdienas Kafijas galds

Šis ir lielākais dāmu komitejas līdzekļu vākšanas sarīkojums draudzes darba veicināšanai, tāpēc aicinām palīdzēt gan finansiāli, gan nākot talkā.

Mantas var nodot svētdienās, pēc dievkalpojuma draudzes darbiniecēm vai sazinoties pa tālruni –

**ar Tamāru Rūsi
par lielo loteriju: 949-443-2150**

**ar Dzintru Lejnieci
par mazo loteriju: 714-968-9992**

**ar Birutu Šulcu (Schultz)
par kafijas galdu: 626 443-8464**

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CALIF. 90039-3704

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
Permit No. 78
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugeksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu \$ 25.00

Biedru nauda ģimenei – \$40

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

(nevajadzīgo svītrot)

Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,

bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu\$ 35.00

Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF., un nosūtīt:

Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E Garden Green, Port Hueneme, CA 93041

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības informācijas tālrunis: **323-663-6267**

Nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura